زما د مينې نه توبه ده !

ليکوال: انجنير ستانه مير زهير

Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

سریزه

.

پيښې د ژوند د شيبو سره ملګرې وي ، پيښه کيداى شي زموږ د هيلې او اميد سره سمه او په زړه پورې وي او کله هم کيداى شي زموږ د هيلو خلاف له دردونو او ويرونو ډکه وي.

د پيښې نه کيسه جوړيږي او د کيسې سره مينه او علاقه د انسان په خټه کې اغږل شوي ده. ځکه خوله پخوا زمانو راهيسې دکيسو د اوريدلو او لوستلو لړۍ روانه ده. پخوا به کيسې ډيرې اوږدې وى چې د مشهورو کيسه ويونکوله خوا به د ډيرو خلکو په منځ کې ويل کيدې خودزمانو په اوږدو کې د انسان مصرفيتونه زيات شوي او د اوږدو کيسو داوريدو حوصله کمه شوې ده ، ځکه خو داوږدو کيسو ځاى ورووړو لنډو کيسو ونيوه.

په دې ټولګه کې ما هڅه کړې چې د خپل ژوندځنې ليدلې او ځنې هم اوريدلې پيښې د خيال په مټ دځو لنډو او طنزي کيسو په بڼه

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوستونکو ته وړاندې کړم . همدا رنګه هڅه مې کړې چې یو دوه کیسې د سنفکشن په بڼه ولیکم . سنفکشن هغه کیسې دي چې په موجوده وخت کې یو خیال وی خو دا خیال کیدای شي د ساینس پوهانو په مرسته په راتلونکي وخت کې عملي بڼه خپله کړي.

په دویمه برخه کې مې هڅه کړې چې په لږو ټکو کې ستر پیغام د ادبي طرحو په بڼه د خپلو لوستونکو سره شریک کړم.دا چې په دې برخه کې به زه څومره بریالی یم ، دا قضاوت به لوستونکو ته پریږدو .
مننه

انجنیر ستانه میر زهیر
24-03-2010 _ کابل

(c) ketabton.com: The Digital Library

د پلار له وېرې.... ؟؟؟

مور خپل دولس کلن زوي انارګل ته په لوړ غږ وویل:
ـ اناره ،وا اناره زویه تاته وایم ، چابکه راشه چې غوا درته خلاصه کم.
انارګل په بیړه راغی او په خپله ماشومانه لهجه یې ، په عذرو زاریو داسې وویل::
ـخیر دی مورې ، داختر ورځې دي ، نن هم په کور کې وابښه ورته واچوه ، سبا به یې د وخته بوځم ، ښه مورې !؟
مور یې په داسې حال کې چې غوا یې له موږي نه خلاصوله ، لږه تکنۍ شوه ، زړه نا زړه یې وویل :
ـ څه درته ووایم زویه !، که پلار دې خبر شي چې نن دې بیا هم غوا سارا ته نه ده بیولې ، ژوندی به دې پرې نهږدي.
ـخیر دی مورې ، ته یو ځل ورته ووایه ، هغه بیا څه نه وایي...
مور یې زړه ورباندې وسوځیده، خلاصه کړې غوا یې بیرته په موږي پورې وتړله ، او بیا یې انارګل ته مخ ورواړاوه:
ـ ښه ده زویه !چې ته وایې نن دې هم په کور ولاړه وي خو پام دې وي چې سبا ګوره بیا دا انې بانې ونه کړې

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګل چې د مور دا خبره واوریده بې اختیاره یې له خولې نه د خوشالۍ یوه کړیکه ووتله ، غوښتل یې په یوه منډه له کوره ووځي او خپلو همځولو ته ځان ورسوي.څو قدمه چې مخکې لاړ ، نا څاپه یې پلار د کلا په لویه دروازه را ننوت.انارګل له ویرې لکه وچ لرګی په ځای ودریده .

پلار یې د تل په شان انارګل ته له غوسې نه په ډکه لهجه وویل:

ــ د ځناور بچیه ! غوا تراوسه په کور کې ولاړه ده ، او ته خوشې په خوشې ګرځې...؟

انارګل له ډیرې ویرې هیڅ ونه ویل ، یوازې یې خپلې مور ته په دې تمه غلي غلي کتل چې هغه یې ځواب ووایي.

موریې چې د انارګل زیړ او زبیښلی رنګ ته پام شو په وروغږیې د هغه په پلوۍ وویل:

ــ خیرد ی سړیه ! ماشوم دی ، د اختر ورځې دي ، ټول همځولي یې په دکلي په میدانۍ کې لوبې کوي ، پریږده چې دی هم ورشي ، ماته یې ډیرې زارۍ وکړی ، پام دې وي چې څه ورته ونه وایې .....

پلار یې چې دا خبره واوریده نو په ډیره غوسه یې خپلې ښځې ته وویل

ــ دا هلک ستا د لاسه وران شوی، ستا دلاسه ! پخوانیو ویلي دي:

چېرته چې ډب نه وي ، هلته ادب نه وي

او ددې خبرې سره سم یې د انارګل په مخ داسې څپیړه حواله کړه چې د چا خبره غږ یې په لسم کلي هم اوریدل کیده.

.انارګل خوارکي له ډیره درده یوه سخته کړیکه وکړه خو د پلار له ویرې بیرته غلی شو ، ژر ژر یې له سره لویدلې خولۍ له ځمکې راپورته او او له خاورو وڅنډ له ، په داسې حال کې یې غوا له کوره وویستله چې دوړو وړو سلګیو سره یې له سترګو مړې مړې اوښکې هم روانې وې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

انارګل په ژړا ژړا کې غوا د غره لمنې ته ورسوله . غوا څریدله او خپل وانښه یې خوړل. خو دانارګل د زړه نه یوازې خدای خبر و . یوې غټې تیږې ته یې ډډه ولګوله ، دخپلو ماشومانه فکرونو په لوی سمندر کې لاهو شو ، کله به ورته په کلي کې د خپلو همځولو لوبې سترګو ته ودریدې او کله به ورته د خپل پلار ځپیړه... ، په همدې چرتونو کې ډوب و چې خو ب پرې خپلې وزرې وغوړولې . ورو یې یوه وړه تیږه خپل سرته کیښوده او په کراره کراره په درانه خوب ویده شو

غرمه مهال چې له خوبه راپورته شو . په بیړه یې د خپلې غوا په لور وکتل ، خو له بده بخته د غوا درک نه و. د لیوني غوندې یې کله یوې خوا او کله بلې خوا منډې ووهلې خو بیا یې هم درک ونه لګیده .

ډیر وارخطا شو ، حیران و چې څه وکړي د غره نه سمې ته راښکته شو په لویه لار کې ودریده ، دیوه او بل نه به یې یوازې همدومره پوښتل:

_ ماما زما غوا دې نه ده لیدلې ؟

خو هر چا به ورته یوازې د نه ځواب ورکاوه. له ډیرو پوښتنو وروسته یوه تن ورته وویل:

_ وراره ګله ، ځان مه ستړی کوه ، په دې ورځو کې غله ډیرشوي دي چا به درنه پټه کړې وي ، کورته لاړ شه پلار دې خبر کړه چې هغه یې ولټوي ددې خبرې په اوریدو سره انار ګل هم په دې باوري شو چې غوا یې په رښتیا هم چا پټه کړې ده ، اوس نو په دې چرتونو کې لاړ چې کورته لاړ شي که نه ؟

که لاړ شي او پلار یې خبر شي چې غوا ورکه شوې څه به وایي.....؟

په همدې کشمکش کې را ګیر و او ځانته یې د حل لاره لټوله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د بلې خوا يې مور په کور کې ډيره نارامه وه ځکه د لمر سترګه په لويدو وه او د انارګل درک نه و ،شيبه په شيبه يې انديښنه زياتيده په وار خطايې له کوره راووتله ، مخامخ يې هغې لارې ته وکتل ، په کومه لار به چې هره ورځ انارګل د خپلې سرې غوا سره يو ځای د کور په لور راروان و .

په انتظار کې د ماښام تياره را خوره شوه او د انارګل پلار هم په جومات کې د ماښام د لمانځه نه وروسته خپل کور ته راستون شو . د کلا په لويه دروازه کې ښځې په وار خطايې او د ژړا نه په ډک غږ ورته وويل:

ـ سړيه خدای دې خير کي ، انارګل زوي مې تر اوسه نه راغلی .

ـ دا څه وايې ، غوا هم نه شته او انارګل هم ؟

ـ هو ، هله ژر ورپسې لاړشه ، خدای مه کړه چې کومې بده پيښې سره نه وي مخامخ شوی .

د انارګل پلار چې دا خبره واوريده ، ډير وار خطا شو ،ژر يې لګيدلی لاټين د ځان سره واخيست او له کوره ووت ، د څو تنو ګاونډيانو په مرسته يې لومړی د غره لمنې تيره په تيره او ناو په ناو وکتلې ، بيا يې په کلي کې ديوه او بل د کور دروازې هم وټکولې خو هيچا د انارګل درک ورنه کړ.

نيمه شپه په خواشينۍ کورته راستون شو ، خوب يې له سترګو الوتی و تر سهاره يې شپه په ويښه تيره کړه. شپه چې سبا شوه ښځې د ژړا نه په ډک غږ وويل:

ـ سړيه ! رڼا ځمکې ته رالويدلې ده ، نور نو په کور کې د کيناستو وخت نه دی ، چابکه لاړ شه ، د زوي مړی ژوندی مې پيدا کړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ په تنګ به لاړ شم خو څمکه او اسمان مې دواړه لټولي، نور نه پوهېږم چې څه وکړم او چیرته یې ولټوم ؟

د همدې خبرې سره سم یو ځل بیا له کوره ووت. ټوله ورځ یې بیا هم په ګرځیدو ګرځیدو تیره کړه خو د انارګل هیڅ پته ونه لګیده.

د ورځې په اوږدو کې د کلي ښځې ، ماشومان ، سپین ږیري او ځوانان ټول د انارګل له ورکیدو نه خبر شول ، یوه به ویل:

ـ کیدای شي خوارکی په غره کې لیوانو خوړلی وي

بل به ویل:

ـ کیدای شي له کوم کمره نه لویدلی وي او په غره کې مړ پروت وي

لنډه دا چې هر چا به له خپله انده بیلابیلې تبصرې کولې خو هیڅوک په ربښتیني توګه نه پوهیدل چې په انارګل به څه راغلي وي.....

دوه درې ورځې تیرې شوې خو بیا هم د انارګل درک ونه لګیده. د هرې ورځې په تیریدو د هغه د مړینې خبره له اوازو څخه د حقیقت په لور نږدې کیده. له همدې امله به ډلې ډلې کلیوال د غمرازۍ له پاره راتلل او د انارګل پلارته به یې ، د تسلیت او ډاډ ګیرنې په خوا کې فاتحه هم ورکوله.

یوه ورځ د کلیوالو په منځ کې یوه تن د خبرو اترو په ترځ کې دانارګل پلار ته وویل:

ـماما ! مرګ اوژوند د خدای (ج) په لاس کې دی ، نا امیده کیږه مه ، که زما منې یو ځل لاړشه د ښار په روغتونونو هم وګرځه ، ګوندې هلته یې څه درک ولګیږي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د انارګل پلار چې دا خبره واوریده یو څه په فکر کې ډوب شو کله چې د راغلو میلمنو نه وزګارشو ،د خپلې میرمنې سره یې دا خبره شریکه کړه.
میرمنې ورته په ژړغونې غږ وویل:
ـ د انارګل پلاره ! ته لکه چې سودایي شوې یې، ښار چیرته او انارګل چیرته ، په انارګل چې هره ټکه راغلې ، هغه په همدې کلي کې ده... لاړ شه ، بیا یې ولټوه بیا یې ولټوه ...
دانارګل پلار په دې پوره باوري و چې نور یې نو زوې په کلي کې نه شته ، چکه خو یې د ښار په لور وخوځیده ، ماسپښین مهال و چې د ښار لوي روغتون ته ورغی.
د روغتون په دروازه کې یې ، د لا وارثه مړي ، ژوندي پوښتنه وکړه ، د روغتون یوه کارکونکي هغه لاس نیولی د ځان سره بوتللو او د یو ماشوم کټ ته یې ودرولو .د روغتون کارکونکي ورو ورو دماشوم له مخ نه څادر پورته کړ:
د انارګل پلار چې ما شوم ولید ، سمدلاسه یې په زوره چغه کړه:
ـ اخ !دا خو زما زوي انارګل دی ...
د روغتون کارکونکي د ډاډګیرنې وروسته ورته وویل :
ـ کاکا ښه دی چې راغلې ، ستاسو ماشوم لا پرون په حق رسیدلی خو داچې وارث یې نه و معلوم موږ تر ننه پورې ساتلی دی ، تاسو کولی شی اوس دخپل ماشوم زوي ځنازه یوسی. الله دې وبخښي !او تاسو ته دې الله د زړه صبر درکړي
د انارګل پلار په ژړا ، ژړا سورې او نارې پیل کړې :

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه نه ، تر هغو یې ځنازه نه وړم ، څو مې د خپل زوي قاتل نه وي پیدا کړی ، هله ژړکوی ، ووايې ! زما زوي چا ژوندی په اور کې سیزلی ..... زه به د خپل زوي قاتل ژوندی پرې نه ږدم ...

دروغتون کارکونکي په ډیره ارامه لهجه ورته وویل:

ـ کاکا ستاسو زوي ، هیچا نه دی وژلی ، هغه ستاسو په کلي کې پخپله ځانته اور اچولی و ، د سوزیدو په وخت کې د هغه چیغو اد نارو په لاره د تلونکي موټر ډریور پام ځان ته را اړولی و ، هغه سره دې خدای ښه وکړي تر موږ یې ژوندی راورساوه ، په لومړی ورځ خبرې کولې شوې . موږ ورنه د سوزیدو د علت پوښتنه وکړه : هغه راته په ځواب کې داسې وویل:

ـ غوا مې د غره لمنې ته د څر له پاره بیولې وه ، هغه رانه چا پټه کړه د پلار له ویرې کور ته نه شوم تللی ، بله چاره مې نه لرله ، له مجبورۍ ورځې مې ځان ته اور واچاوه

(c) ketabton.com: The Digital Library

زما د مینې نه توبه ده !

جلال په زمزمه د ځان مینځلو له تشناب نه راووت. سمدلاسه یې راډیو چالان کړه. په راډیو کې ګلزار عالم دا سندره ویله:

له پاسه وا اورې وریدې غرونو لمبې کولې

ما او جانان چې له یو بل سره وعدې کولې

راډیو یې نوره هم په زوره کړه، په داسې حال کې چې د خپل سر ویښتان یې په دسمال وچول، د راډیو د سندرې د موزیک سره سم یې د نڅا حرکات هم پیل کړل.ناڅاپه یې مور راننوتنه، لومړیی راډیو مړه کړه او بیا یې په قهر جلال ته وویل:

- دا څه ډمتوب دی شروع کړی دی، ټوله ورځ ته یې او سندرې دی، تاسو ته دا میراث له پلار نه پاتې دی. هغه به هم په ځوانۍ کې همدا کارونه کول.

جلال له ډیر خجالت نه سر ټیټ ونیوه. هیڅ غږ غوږ یې ونه کړاو په بیړه له کوره ووت.مور یې په کوټه کې خواره واره شیان، ټول ځای په ځای کړل په تلویزون یې دسمال وغوړاوه، راډیو یې په خپل ځای کیښوده. هری خوا پرتې داډیو او ویډیو CD ګانی یې په یوی پلاستیکی کڅوره کې واچولی او هغه یې هم د تلویزون په خوا کې کیښودلی.

د جلال ملګری او د دوستان هم د سندرو د اوریدو ډیر زیات مینوال و. کله نا کله به یې په یوه او بله حجره کې د منګی، ستار او رباب سره د ټنګ ټکور مجلسونه جوړول. په هغو ودونو کې چې به ساز او سرورد و نو جلال او دهغه یاران به د هر چا دمخه په کټونو کې ناست وو.

خو نن چې د کلی په میدانی کې دجلال یارانو د هغه سره روغبړ کاوه ، یو څه خپه معلومیده. یوه او بل ورنه د خپګان پوښتنه کوله، خو هغه خبره هاخوا

(c) ketabton.com: The Digital Library

دیخوا کوله او ځواب یې نه ورکاوه. ملګرو هم نه پریښوده ، په بیا بیا یې ورته وویل ، په پای کې مجبور شو او داسې یې ورته وویل :

- په ټول عمر کې مې یوازې همدا نن د راډیو د سندرې سره په خپله کوټه کې ډانس کولو چې ناڅاپه مې مورکوټې ته راغله او زه یې ولیدلم، اوس مې خدای شته ډیره خوا بده ده.

د دې خبرې سره سم ټولو ملګرو یې په کړس کړس وخندل ، یوه ملګري پرې غږ کړ:

- یاره هیڅ چرت مه خرابوه، دا دومره د خپګان خبره نه ده،څه بل چا خو نه یې لیدلی، خپلې مور لیدلی مور ! خپله مور خو مور وي.

د دې خبرې سره سم د جلال ټنډه وغوړیده او یو څه مسکی شو. یو بل ملګري پرې غږ کړ:

- جلاله ! زیرې مې درباندې، بیګاه ته په برکلې کې واده دی، له ښار نه یې زبردست ډمان راوستي دي. که خوښه دې وي ټول به یوځای ورځو ، پام دې وي چې بیا ګوره انې بانې ونه کړې.

جلال چې دا خبره واوریده، له ډیرې خوشحالۍ نه یې رنګ تک سور شو او په لوړ غږ یې وویل:

- بیشکه ! ته بیګاه یادوې زه خو وایم راځئ چې همدا اوس ورشو.

جلال ماښام د خپلو ملګرو سره واده ته لاړ ، تر نیمې شپې پورې د ډمانو سیل ته ناست و. ډمانو چې خپلې باجې او دوکړې (دبلې) وتړلې، نو جلال هم د خپل کور مخه ونیوله.

کله چې د کور دروازې ته ورسیده نو په زړه یې ویره او ډار ننوت ، ځکه په نیمه شپه یې نه شو کولی چې د کلا دروازه ووهي، په ډیرې خوارۍ د کلا د دیوال له لارې د خپل کورانګړ ته ښکته شو .غلی غلی روان چې مور او پلار یې په راتګ خبر نه شي. خپلې کوټې ته د رسیدو سره سم یې لومړی تلویزون چالان کړ او بیا

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خپل کټ د بسترې په سمولو اخته شو . په تلويزون کې يو دم نوې سندره ديوې ښځينه سندرغاړې په غږ دا سې پيل شوه

زما د مينې نه توبه ده بيا به نه کړم مينه

د جانان مينه عجيبه ده بيا به نه کړم مينه

جلال چې د سندرغاړې غږ تر غوږ شو ، نو د خپلې بسترې سمول يې پريښودل او په بيړه يې د تلويزون د پردې په لور وکتل ، هک پک شو ، د سندرغاړې په څيره يې خپلې سترګې نورې هم ښخې کړې. ناڅاپه يې په کړيکه وويل:

-آخ ! خدايه ! دا څه ګورم !؟

د دې خبرې سره سم يې، په خوا کې ايښې د اوبو ښيښې جک او ګيلاس يو په بل پسې د تلويزون په ښيښه وار کړل او د تلويزون د سکرين ماتې ښيښې هرې خوا خورې ورې دل شوې.

جلال تر ډيره وخته په خپله کوټه کې بې هوښه پروت و ، خو کله چې په هوښ راغی رڼا ځمکی ته رالويدلې وه. ژرژر يې د خپل سفر له پاره تياری ونيو ، څو يې چې مور او پلار له خوبه را پاڅيدل جلال له کلا وتلی و او د ښار مخه يې نيولې وه

مور يې چې سهار د جلال کوټې ته ننوتله، جلال په خپله کوټه کې نه و او د مات شوی تلويزون ښيښی هره خوا پرتې وې ، حيرانه دريانه ودريده. په سترګو کې اوښکې راغلی، په ډيرې وارخطايې دا خبره د جلال پلار ته ورسوله ،هغه هم وارخطا شو او په دی انديښنه کې ډوب شو چې په زوی به يې څه پيښه راغلې وي ؟.

له بلې خوا جلال تياره مابښام ښار ته ورسيده د شپې د تيرولو له پاره ، نيغ دخپلې خور کورته ورغی.خور د ورور په ليدلو ډيره زياته خوشحاله شوه، د کور د ټولو وړو او غټو پوښتنه يې ورنه وکړه او جلال هم د خپلې خور هرې پوښتنې ته ځواب ورکاوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

خور د خپل ورور ډیر قدر او عزت وکړ. چې کله ویده کیده نو ښایسته نوې بستره یې ورته وغوړوله ، په خوا کې یې اوبه ورته کیښودلې ، بیا یې د هغه د کوټې برق مړ کړ. د ښه خوب او ښې شپې هیله یې ورته څرګنده کړه اونوره خپلې کوټې لاړه.

شپه تیره شوه او چې سهار شو نود جلال خور خپل خاوند د بازار نیږدې دوکان ته په شیدو پسې ولیږه چې نن خپل مسافر ورور ته د شیدو خوږ او مزه دار چای برابر کړي.

جلال همدا شیبه غنیمت وګڼله له خپلې بډې یې تومانچه راوویستله، کارتوس یې وروست ،خور یې ډیره وار خطا شوه ، غږ یې پرې وکړ:

ـ جلاله وروره ! په دې تو پانچه څه کوې ؟

جلال بې له ځواب ورکولو د توپانچې ماشه کړه او درې څلور ډزې یې وکړې.

کله چې د جلال اوښی له شیدوډک لوښی په لاس ، خپل کورته راستون شو ګوری چې میرمن یې په سرو وینو کې پرته ده او جلال یې په کور نه شته

.دوه دری ساعته وروسته د هیواد په مشهورو تلویزونونو او راډیوګانو کې داسې خبر خپور شو:

- په خواشینی سره مو خبر اخیستی چې د خوږژبی سندر غاړی...... چې ترا اوسه یې یوازی یوه سندری په تلویزون کې ثبت شوی وه. د خپل ورور له خوا په دې تور چې ولې یې په تلویزون کې سندرې ویلی ، د توپانچې په ډزو ووژل شوه.او بیا یې د وژل شوې سندرغاړې همغه سندره یو ځل بیا د تلویزون په پرده وښودله

زما د مینی نه توبه ده بیا به نه کړم مینه

د جانان مینه عجیبه ده، بیا به نه کړم مینه

15-05-2009

د سرو زرو غاړکۍ

(c) ketabton.com: The Digital Library

د کلا تر مخ د اتڼ مست ډول وهل کېده، ژړو او ځوانانو ورته يوې خوا بلې خوا ځنې غورځولې. د ډول غږ تر لرې لرې ځايونو رسيده. له هرې خوا نه ډلې ډلې خلک واده ته را روان و.

د کور د ننه د کلي نجونې راټولې وې، د چمبې او دريا د غږ سره د بنګړو شرنګهار هم مل و، په هر ټيکۍ کې به د (ريدي ګل) نوم ياديده. ځکه چې نن د هغه واده و.

ريدي ګل د پلار مشر زوی و. په اووم ټولګي کې يې زده کړه کوله، نوی يې شونډه توره شوې وه.د راغلو ميلمنو نه به کله نا کله يو بل غږ کړ:

ـ د واده والا چيرته دی، را يې ولی چې موږ يې وګورو.

ريدي ګل به چې داغږ واوريده، له شرمه به تک سور شو، په بيړه به يې هغه ځايه پريښود . کله به يې د کلا د يوه کنج نه او کله به يې د بل کنج نه د کليوالو داتڼ ننداره کوله، خو نژدې نه ورتللو ځکه چې له خلکو شرميده.

د واده نه وروسته دوه، درې ورځې ښوونځي ته هم لاړ نه شو، په ښوونځي کې به ناخبره زده کونکو ديو بل نه پوښتنې کولې:

ـ دا ريدی ګل ولی ښوونځي ته نه راځي؟

ـ خدای دې خير کړي ، ريديګل ناروغه نه وي

ـ پخوا خو يې هيڅ غيرحاضري نه کوله

خبرو ټولګيوالو به يې په خندا وويل:

ـناروغه نه دی ، ښه روغ جوړ دی

ـ نوی واده يې کړی، پريږدی چې يو څو ورځی په کورتيرې کړي.

کليوالو هم د ريدی ګل د واده په اړه بيلا بيلې تبصرې کولې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پلار یې ښه کار ونه کړ چې په دومره ماشومتوب کې یې خپل زوی ته واده وکړ.
ـ ډاکټران وايي چې واده د اتلس کلنۍ نه وروسته په کار دی
ـ واده هغه وخت ښه وي چې بنیادم یې پخپله وګټي او د بل لاس ته اړ نه وي
ـ ښه یې کړي چې واده یې ورته وکړ ، ځکه زامن به یې وشي او زامن خو د پلار او نیکه مټ او بازو وي.
ـ کور کلي خو د دښمنیو ډک وي د چا چې نارینه اولاد نه وي ،په کلي کې ګذاره یې ګرانه وي
د ریدی ګل پلار هم په وروستي نظر و. ځکه خو یې خپل زوی ته په څوارلس کلنې کې واده وکړ. د یوې اونۍ رخصتۍ وروسته ، نن لومړی ورځ وه چې ریدی ګل ښوونځی ته راغلی و. کله چې به کوم ټولګیوال ورسره ټوکه ټکاله وکړه نو د ریدی ګل رنګ به لکه سور انار تک سور شو او د شرمه به یې هیچا ته غړ غوږ نه کاوه.
هر چا به چې هر څه ویل ریدي ګل به پرې خپل غوږونه کښول.د تفریح زنګ ووهل شو، ماشومانو ټولو د کانتین خوا ته منډې کړې، چا یو ش او چا بل شی واخیسته، هر یو په خوراک لګیا شو خو ریدي ګل هلته لرې، په یو کنج کې ولاړ و او د ټولو ننداره یې کوله.یو ټولګیوال ورنژد شو په خندا یې ورته وویل:
-ریدی ګله ! پخوا خو به تر هر چا نه تا زیات په کانتین کې شیان اخیستل او شخوند به دې واهه، دا نن څنګه غلی ولاړیې؟
ریدي ګل یوازې په شونډو کې مسکی شو، نور یې هیڅ ځواب ورنه کړ بل ټولګیوال پرې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- خیر دی که پیسی نه لری، زه به یې درکړم.
ریدی ګل ژر خپل جیب ته لاس کړ او ویې ویل:
- نه، نه! دا دی پیسی راسره شته، هره ورځ پلار یو لسګیز راکوي
- نو بیا یې ولی نه خوري؟
- هسی، زړه ته مې څه نه کیږي.
د واده د ورځې نه وروسته ریدي ګل بیا د ښوونځی په کانیتن کې کله هم څه وانه خیستل. یوازې به یې له ورایه د نورو ننداره کوله، که کوم ټولګیوال به څه ورکړل و به یې خوړل او که به چا څه ورنه کړل همداسې و چې شونډی به بیرته ټولګی ته ستون شو.
د هرې جمعی په ورځ به د کلی ماشومانو لوبې کولې خو د واده د ورځې نه وروسته بیا ریدګل چادخپلو همځولو په منځ کې ونه لیده.
که کوم چا به د ریدی ګل د غیابت خبره وکړه نو بل به ځواب کې ورته ویل:
- هغه اوس ټوله ورځ په کور د خپلی ښځی په خواکې ناست وی، له هغه نه سړی جوړ شوی، اوس موږ او تاسو سره لوبې نه کوي.
د همځولو سره د ریدی ګل نه، هغه پخوانۍ لوبې ځکه پاتې وې چې هغه اوس د خپلو نویو خیالونو سره لوبیده، دهغه په لاره کې یو نوی ارمان راټوکیدلی و چې د لاس ته راوړو په لټه کې یې شپه او ورځ سوچونه کول.
د جمعې د ورځې رخصتي وه، ریدی ګل د ولسوالی په بازار ته لاړ، کڅوړه په لاس کله به یې یوه دوکان او کله بل دوکان ته سر ور ښکاره کاوه او په لوړ غږ به یې دوکاندار ته داسې ویل:
- ماما! وچه ډوډۍ نه اخلی، په خپل لاس مې وچه کړې، ډیره ښه ډوډۍ ده

(c) ketabton.com: The Digital Library

، خیر دی ارزانه به یې درکړم، ته یې یو ځل وګوره ! که خوښه دې نه شوه خیر دی بیا یې مه اخله.
خو دوکاندارانو به چا د سرپه ښورولو او چا به هم په تروه تنده یوازې د (نه) ځواب ورکاوه.
دیو لړ سرګردانیو وروسته ریدي ګل دولسوالۍ دبازار په یوه کنج کې دوچې ډوډۍ د خرڅولو دوکان پیدا کړ په بیه ورسره جوړشو .د خپلی کځوړی څخه یې وچه ډوډۍ را وویستله اوددوکاندار په تله کې یې واچوله.
دوکاندار هم نغدې پیسی ورکړی. ریدې ګله په خپل جیب کې کیښودلې او په ډیری خوښی کورته ستون شو.
په کورکې یې خپل بکس خلاص کړ. دا پیسې یې هم د خپلو هغو پیسو سره یو ځای کیښودې چې پلار هره ورځ ښوونځی ته د تګ په وخت کې ورکولې.
ماخوستن چې خپلی کوټی ته لاړ، ناوې یې بیا ځان مرور نیولی و. ریدی ګل چې هرڅومره د خوشامندو ډکی خبری ورته کولې خو خپلې ناوې ځواب نه ورکولو.
له ډیرعذرو زاریو وروسته،ناوې ورو په ګیله ورته وویل:
- تا چې ما سره په اوله شپه کومه وعده کړې وه، هغه دی تر اوسه پوره نه کړه.
- کومه وعده یادوې ؟
- هغه د سرور زرو غاړکۍ درته یادوم، زما ټولې خورلنې د سروزرو غاړکۍ لري او زه یې نه لرم .
- ته مه خپه کیږه، زه په خپله وعده اوس هم ولاړ یم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

- نو کله به يې راته واخلې؟
- که د خدای رضا وه ډېر ژر.
د دې خبرې سره سم ناوې مسکۍ شوه او د ريدګل له غاړې يې غبرګ لاسونه تاو کړل.
شپه تيره شوه خو د ريدی ګل انديښنه نوره هم زياته شوه ځکه چې د ښوونځی په پيسو او يا هم په پټه د کور د وچې ډوډۍ په خرڅولو د سرو زرو د غاړکۍ اخيستل يوازې د خوب ليدل و
نه پوهيده څه وکړی، په ټولګی کې به هم همدې فکرونو او سو چونو کې لوبيده او ښوونځی ته د تګ راتګ په لاره کې به هم په همدې فکرونو کې ځنګيده ، ټولګيوالو به يې ويل:
- نه پوهيږو چې په ريد يګل خوارکی د واده نه وروسته څه بلا راښکته شوه، نه د پخوا په شان خبرې کوي اونه يې هم په سبقونو کې مزه شته.
خو ريدی ګل هيڅکله د خپل زړه غوټه بل چاته نه سپړله. يوازې په دې هڅو کې و چې څنګه به د خپلی ناوې سره کړې وعده پوره کړی. په همدې هيله يې هرې خواد پيسو د پيدا کيدو لارې، چاری لټولې.
د ورځو نه يوه روځ چې کله کليوال د جمعی له لمونځ نه راووتل يوه تن پا م شو . په لوړ غږ يې وويل:
_تاسو ګوری د چا ځنازه يې راوړه ؟
ددې خبرې سره سم ټول کليوال وارخطا شول، يو په ورو غږ وويل:
_ خدايه خير کړې ، ځنازه به د چا د کور تر مخ ايښودل کيږی !؟
ټول ژرژر د ځناځې په لور ورغلل، ځنازه کيښودل شو ، يو کليوال د مړي له مخ نه ورو څادر پورته کړ، په حيرانی يې چيغه کړه:
-آخ ! دا خو ريدی ګل دی !

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ریدی ګل پلار چې دا غږ واوریده، سپینی یې وتښتیدی، په ټول بدن یې لړزا شروع شوه، ورو یې د کلا دیوال ته ډډه وهله، یوه ښه شیبه په خپل حال نه واو بیا یې دغوسې نه په ډک غږوویل:

ـ ووایې ! زما زوی چا وژلی !؟

د ځنازی سره د راغلو کسانو څخه یو تن په خواشینی غږوویل:

- پلاره ! ستا زوی چا نه دی وژلی، له موږ سره یې د ولسوالی په بازار کې د ورځې په ۲۰۰ افغانیو د ختو مزدوري کوله، د لاندی نه یو تن مزدور خښتی وراچولی اوریدیګل د بام په سر نیولی. یو ه خښته یې لاس ته پوره ونه رسیده ،ریدي ګل هڅه کوله چې ویې نیسي خو هڅه یې ناکامه شوه او خوارکی د بام له سره لاندې په ځمکه راولویده، څو چې موږ راپورته کاوه، په حق رسیدلی و. الله(ج) دې هغه وبخښی او تاسو ته دې خدای اجرونه درکي. ولاړو خلکو ټولو په لوړ غږوویل: امین.... !

۱۳۸۸حمل ۲۲ نیټه

سنفکشن کیسه

هوایي موټر

انجنیر وحید نن بیا هم د نورو ورځو په شان ناوخته د کور تر مخ خپل موټر ودراوه ، هارنه یې وکړ . میرمن یې دتل په شان نن هم د ګراج دروازه خلاصه کړه اود بیرته ستنیدو په وخت کې یې همدومره وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ یو خو ته په خبره نه پوهیږې ، سل ځله مې درته ویلي چې دا ناوخته کورته مه راځه مه راځه. خو نه پوهیږم چې تاسره په کومه ژبه خبرې وکړو ...

انجنیر وحید پوه شو چې په ناوخته راتګ یې میرمن بیا په غوسه ده خو هیڅ غبرګ غوږ یې ونه کړ. موټر نه راکوز شو ، دګراج دروازه یې بنده کړه، نیغ خپلې کوټې ته لاړ ،دیوې شیبې دمې وروسته یې خپل مخ او لاسونه یې په صابون ومینځل اوبیا یې پاکې جامې واغوستې ځکه چې ټوله ورځ یې په خپل موټر کې کار کړی و .

نن ورځ ډیر ستړی شوی و ، غوښتل یې ویده شي. خو د میرمنې نا کراري ور په زړه شوه ، غږ یې ورته وکړ ،میرمن یې راغله ، په غوړه مالۍ یې ورته یو څو خبرې وکړې خو میرمن یې همغسې ځان مرورنیولی و او ځواب یې نه ورکاوه. انجنیر وحید یوڅه جدي شو اوخپلې خبرې یې داسې پیل کړې:

ـ ملامته نه یې ځکه په کور کې ناسته یې ، خبره نه یې چې په دې ښار کې څه حال دی ، وایم ښار نه دی غم دی غم. پوره دوه ساعته مې مخه ډب وه اودموټرو په یو لوي کتار کې راګیر وم، موټر مې نه شاته تللی شو او نه مخکې ، دناچارۍ نه رابانديې ناوخته شو.

ددې خبرې سره سم یې ، میرمن په دې باوري شوه چې میړه یې بانې نه کوي نو ورو یې وویل:

ـ ددې سپیره ښار نه به اخیر څه جوړیږي ، هر څوک همدا خبره کوي چې په ښار کې ګڼه ګوڼه ده ، په ساعتونو واټونه بند وي خو هیڅوک نه شته چې غم یې وخوري.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ همدې ستونزې له ما نه هم خوب وړی دی ، شپه اوورځ په همدې اندېښنه کې یم ، څه بایدوشي چې ددې غم نه زموږ ښاریان خلاصی ومومي ،ځکه ښار وړوکی دی او موټرې د یوې ورځې نه بلې زیاتیږي .

ـ دپیښې نه تیښته نه شته ، ځان نه جهان غمی مه جوړوه ، دښار واکداران نور څوک دي ، هغوي پوه شه اوکار یې.

انجنیر وحید مسکی شو او بیا یې وویل:

ـ هو، دا سمه ده چې واکداران یې نور څوک دي خو په موږ هم دخپلو هیوادوالو خدمت فرض دی ، که د خدای رضا وه ډیر ژر به یو ښه خبر واورې

میرمن یې په حیرانۍ وپوښتل: د څه شي خبر ؟

وحید وویل:

ـ اوس یې نه درته وایم ، سبا په خپله خبره شې

ددې خبرې سره سم انجنیر وحید خپله بړستن په ځان راکش کړه ، د خپلو خیالونو په سمندر کې لاهوشو ،که څه هم ډیر ستړی و ، خوبیا هم خوب پرې خپلې وزرې ونه غوړولې ، ټوله شپه یې په ویښه تیره کړه. دسهار لمانځه د اذان سره سم یو ځل بیا ګراج ته لاړ د خپل موټر دروازه یې خلاصه کړه ، یوڅو بټنې یې ښکته پورته کړې ، بیا یې دموټر بانټ پورته کړ، د ماشین په څو پرزو یې ګوتې ووهلې چې ښه ډاډه شو نو بیرته خپلې کوټې ته لاړ. د سباناري دخوړلو وروسته یې دفتر ته د تګ تیاری ونیو.

خپل موټریې د ګراج نه راوویستلو. بهر یې ودرولو، یو ځل بیا دخپل موټر نه ګر د چا پیره تاوراتاو شو، بیرتهموټر ته پورته شو ، شټرنګ ته کیناست ، موټر یې چالان کړ او د ښار په روان شو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

په تلو تلو کی د ښار مرکزی واټ ته ورسید. شیبه نه وه تیره چې بیا هم د نورو ورځو په شان د موټرو په اوږده کتار کې داسی را ګیر شو چې نه شاته او نه مخکی تللی شو.
انجنیر وحید د ځان سره پریکړه وکړه چې همدا یې د خپلو اوږ دو هلو ځلو او تجربی دپلي کولو له پاره مناسب وخت دی.
د موټر ددروازې نه یې سر بهر کړ، شا او مخه یې ښه په ځیر ځیر وکتل، ورویې دخپل موټر ځانګړې بټنه ووهله، موټر ځای په ځای هوا ته په جګیدو شو، چې کله دځمکی نه درې څلور ګزه پورته شو، بل بټنه یې ووهله، سمدلاسه دموټر دواړو خواو ته د الوتکی په شان دوه وزری وغوړیدې. د انجنیر وحید موټر په هوا کې د الوتکې په څیر په الوتو شو.
په مرکزی واټ کې ټول خلک له حیرته ورته ګوته په غاښ پاتې شول او انجنیر وحید هم له ډیرې خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایده. خپله اختراع یې دخپلو هیوادوالو د ستونزو د حل له پاره ستره لاس ته راوړنه ګڼله ، موټر په هوا کې روان واو انجنیر وحید د خپل بریالیتوب زیری د لاس په ښورولو د ځمکی پر مخ خلکو ته رسولو.
په هوا کې دهوایي موټر په لیدو، د ښار په امنیتی ځواکونو کې د ستر خطر د ګواښ زنګونه وشرنګیدل . د ځمکنیو اوهوا یې قو او تر منځ دمخابرو له لاری د تیارسی امرونه صادر شول. د حکومت لوړ پوړی چارواکی په ډیری چټکی له خپلو اصلی ځایونو بی ځایه شول. څوک په یوه زیرزمیني او څوک په بله زیرزمیني کې ننوتل.
ددفاع د وزارت د لوي درستیزوال له خوا هوایی او ځمکنیو قواو د چټک غبرګون قطعو ته، وروستی او قاطع امر داسی صادر شو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ د ښار مرکزی واټ چې د سترو دولتي چارواکو د اوسیدوځای دی، دستر تروروستی خطر ناک بریدلاندې راغلی دی. د دفاع وزرات حکم کوی چې نوموړی هوایي موټردې ، د ځمکنیو او هوایې قواو د تشریک مساعی په نتیجه کې ډیر ژر له منځه یوووړل شی.

د حکم سره سم په یو شیبه کې د ښار شین اسمان له جنګی الوتکو ډک شو او د ځمکی پر مخ د دافع هوا اوږده توپونه دمرکزی واټ په سر د ګرځنده موټر په لور توجیه شول او دسترګوپه رپ کې د انجنیر وحید هوایي موټر په هوا کې د اورپه غونډ سکه بدل شو.

د کابل ښار ـ خیر خانه مېنه

27-12-2005

هغه اوس شپیلۍ نه شي وهلی

د سپین غره د لمنو په شنو ورشو ګانو کې د خرولو، مخککو او کستري ګلونو لوی، لوی ټلونه لیدل کیږي چې خوږ بوي یې د پسرلي دمستوورږومو په څپو کې لرې لرې ځایونه ته رسیږي.

د ګودر د کلي تنکي ځوان ((شینو)) هره ورځ د همدې ورشو په زړه راښکونکې هوا کې خپله رمه څروله او د خپلې شپیلۍ په خوږو نغمو به

(c) ketabton.com: The Digital Library

يې د دې ورشو کانې او بوټې تخنول. هغه به د خپلې شپېلۍ د نغمې پيل په دې ټپه کاوه:

سپوږمۍ کړنګ وهه را خيژه
جانان د ګلو لو کوي ګوتې ريبينه

د شينو د شپيلۍ جادو يې غږ د ګودر د کلي د ډيرو پيغلو په زړونو کې د شينو دليدلو تلوسې پارولې وې خو شينو د انځرګل ؤ. په رڼا ورځ چا نه شو ليدای. سهار به لمر لا ځيږه نه وه وهلې چې هغه به د کليوالو د مالونو رمه څړ ځای ته بيوله او د ماښام په توره لړه کې به يې بيرته کلي ته راوستله.

نن ورځ د نورو ورځو په شان نه وه. لمر سترګه لا د سپين غر په سپينه مورګه هسکه ولاړه وه اوورو، ورو يې مخه ښې ته ځان تيار اوه چې د پسرلي تاندو لنګو شويو ميږو او د هغو تنکيو ګلاليو ورکيو په خپلو رمباړو د ګودر کلی په سر واخيست.

کليوال چې په خپلو پټيو او کروندو کې په کارونو بوخت وو هر څه يې په ځای پريښودل او په شنه منډه يې ځانونه خپلو کورونو ته ورسول چې وري او ميږې يې سره ګډنه شي په تلو تلو کې يو تن کليوال له ځان سره داسې غوريده

ـ يره ! شينو هم عجيبه شپني کوي، په رڼا ورځ يې رمه کور ته راوسته، څه وړيا خو يې راته نه پيايي، د مال په سر دوه منه غله ورکوو، که بله ورځ يې د وخته راوستله مجبور يوو چې د خپلو مالونو له پاره کوم بل شپون ونيسو ....

نن مازديګر د شينو پلار هم هلته دخپل کلي په مخ کې خپل زوی ته غاښونه چيچل او د هغه د راتلو لاره يې څارله

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ماښام تیاره شیبه په شیبه د ځمکې پرمخ خوریده خو د شینو درک نه و. د شینو کورنۍ ډیره وارخطا وه. ټول د خپلې کلا په مخ کې ولاړ وو چا یوه لاره او چا بله لاره څارله چې یو ناڅاپه غږ شو:

ـ هغه دې شینو یې په شا راوړ..... دا خو ټول په وینو سور دی..... وای خدایه! د دهٔ خو دواړه خپړې په مړوند کې نشته .... ویر او کوکې شروع شوې.....

مور یې خپل ځان په وهلو، وهلو تک شین کړ، خویندو یې په ژړا ژړا کې خپل کوځې کوځې ویښته راوشکول...

پلار او وروڼو یې خپل استقامت د لاسه ورنه کړ. سمدلاسه یې په کټ کې کلنیک ته ور ساوه. د وینې د بندیدو نه وروسته یې په توره شپه په موټر کې د جلال آباد د ښار لوی روغتون ته ورساوه.

سهار چې کلیوال را پاڅیدل او غوښتل یې چې خپلې میړې د شینو د رمې سره یو ځای کړي نو ټول خبر شول چې شینو د غونډۍ په لمنه کې د ترموز د سر په شان کوم ناپیژندل شوی شي پیدا کړی و، د هغه سره یې ځان مشغولاوه چې یو ناڅاپه پرې چاودلی او د شینو دواړه لاسونه یې په مړوندو کې ترینه وړي دي. په همغه ځای کې بې سده پورت و. د خدای (ج) رحم و چې د بر کلي سدو پرې را پیښ شوی و اوهغه یې بیا په شا کلي ته رارسولی دی.

د دې خبر په خپریدو د کلي جوماتونه، دیرې او ژرندې ښې تودې شوې، چا به ویل:

ـ یره د شینو ښه ځواني وه، لاړه خاورې ایرې شوه.

ـ خدای خبر که ژوندی پاتې شي....

بل به پرې غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

ـ که ژوندی پاتې شي، په دې ژوند يې څه. له دينه ورته مرګ ښه و.....

بل به بيا ويل:

ـ ما سره دا سودا ده چې خوار کې به ډوډۍ څنګه خوري؟

بل به د لرې نه راغږ کړ:

ـ تر څو چې يې مور او پلار ژوندی وي خو يوه ګذاره به يې وشي خو که خدای مه کړه سبا يې مور او پلار نه وي د خوار کي ژوند به ډير تريخ شي.....

دا ډول ډيرې پوښتنې د کليوالو سره پيدا شوې وي خو هيچا يې ځواب نه شو موندلی.

شينو د څه نا څه دريو مياشتو علاج نه وروسته کور ته راغی، کليوالو چې خبر شول ډلې ډلې د هغه سترې مه شي ته ورغلل. شينو به چې د هر چا سره روغبړ کاوه نو خوله به يې د خندا نه ډکه وه تا به ويل چې د شينو به ګوندې نوک ته هم ضرر نه وي رسېدلی. شينو د ټولو کليوالو په مخ کې د چا يو ډک ګيلاس په خپلو دوو بې خپړو لاسونو کې د امبور په څير ونيوه او په خوند خوند يې څو غړپونه ترينه وکړه

کليوالو حيران دريان يو بل ته وکتل او بيا يې د ځان سره پټې پټې توبې وويستې. په دې وخت کې يوه سپن ږيري غږ کړ:

ـ شينو وراره ! زه فکر کوم ، چې زموږ لاسونه او پښې زمونږ نه دي، دا د خارجيانو دي د خارجيانو !

خلکو يو بل ته وکتل خو د سپين ږيري کا کا په خبره پوه نه شول

شينو په حيرانۍ وپوښتل : کا کا په مقصد دې پوه نه شوم ؟

سپين ږيري وويل : مطلب مې دادی وراره ! په هغه څه چې ستا لاسونه پرې شوي هغه هم زموږ خپل نه دي ، همدې خارجيانو راليږلي ، ددې

(c) ketabton.com: The Digital Library

معنی داده چې یوځل زموږ لاسونه او پښې رانه غوځوي او بیا یې بیرته د پلاستیکو نه راته جوړه وي. کاشکې چې ته هم کومې موسسې ته تللی وای چې پلاستیکي خپړې یې درته ایښې وای

شینو په مسکا وویل: کاکا ! خپله وسه مې وکړه ، د څو موسسو دروازې مې وټکولې خو هغوي راته یوازې همدا خبره کوله ، موږ په افغانستان کې دا کار نه شو کولی

شپې او ورځې تیریدې، د خدای شان و ، شینو خپل ځان معیوب نه ګاڼه. تل به د خپلو همځولو په ډله کې ناست و او خپل پلار یې هم یوازې نه پریښوده که هغه به کروندې ته تلواو په اوږه به یې یوه او په څنګ کې به یې ماله پرته وه نو ځغ به بیا د شینو په څنګ کې پروت و. که پلار به یې خپل پټي قلبه کاوه نو شینو به بیا د پټي نه کبل راټولول او خلک به یې نندارې ته راټول وو.

د پلار سره بې د شینو د راتلونکي ژوند په هکله ډیره اندیښنه وه. کله کله به یې زړه نا زړه خپلو خپلوانو او کلیوالو په منځ کې د شینو د کوژدن خبره زمزمه کوله خو هیچا ته یې مخامخ د مرکې لیږلو جرئت نه شو کولی. وختونه تیریدل او کلیوال د شینو لوړ همت ته ګوته په غاښ پاتې وو. د خدای کارونه وو. د بخت ډیوه یې به بلیدو شوه. یوه کلیوال خپله لور د شینو په نامه کړه.

د شینو د کوژدن خبره په ټول کلي کې خوره شوه. چا به ویل:

ـ یره ! دا خو ډیر ظلم دی. د شوټې شینو سره، به د هغې خوارکۍ نجلۍ عمر څنګه تیریږي؟

بل به بیا ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ خدای دې د نجلي پلار ته انصاف ورکړی، په لوی لاس يې خپله لور په سره تناره کې واچوله....

چا به یو څه ویل او چا به بل څه، هر چا چې هر څه ویل دا د هغوي کارو، خو پخپله شینو د ډېرې خوشحالۍ نه په جامو کې نه ځایده او د خلکو د خبرو په ځواب کې به يې کله کله د ځان سره دا سې ټپه زمزمه کوله:

خلک به هر څه، هر څه وایي

جانانه مه د چا منه نه به يې منمه

کله چې د شینو کوژدن وشوه نو خپل راتلونکي ژوند ته نور هم امیدواره شو. تل به يې ویل:

ـ زه باید د نورو د اوږو بار نه شم. زه باید ځانته یو مناسب کار پیدا کړم.

....

په همدې لټه او امید شینو یو ځل بیا د ګودر د کلي، میرې په شپنې و نیولې. اوس هر سهار د کلیوالو مالونه د نږدې غونډیو لمنو ته بیا يې او مازدیګر يې بیرته راولي

خو اوس شینو په شیطانه میرږه د کانې ګوذار نه شي کړی، پخپله ور پسې منډې وهي او نه يې پرېږدي چې له رمې بیله شي.

اوس د شینو سره د شپنې ډانګ نشته خو پخپلو چغو ټوله رمه اداره کوي.

اوس شینو پخپلو مهینو ګوتو شپیلۍ نه شي غږولی خو د خپلې شپیلۍ تنده د خپلې خولې په شپیلي ماتوي.

هغه اوس په خپل شپیلي کې دا ټپه زمزمه کوي:

سپوږمۍ په مادې څه احسان دی

زما جانان د دیوالو سېورو ته ځینه

(c) ketabton.com: The Digital Library

۱۳۷۷ل کال
ننګرهار_ هسکه مینه

د دوبۍ سفر

...هلو ! هلو ! د ا هوايي ډګر دی ؟... بخښنه غواړم سبا جاز دوبی ته په ټاکلي وخت ځي او که په پروګرام کې څه تغيير راغلی ؟ ... ښه ښه پوه شوم ، ډيره مهرباني ، د ځواب نه مو مننه..

جانان غوږی بيرته په خپل ځای کيښنود او بيا يې خاني ته په غوصه وويل :

ما درته ويل چې همغه زړه خبره ده ، خو ته سودايي يې سودايي ، خپله کوې او دبل نه اورې .

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاني په مسکا وويل:

ـ جانانه خپه کيږه مه، د مرګ او ژوند خبره ده ، احتياط ښه شی دی.

اوبيا يې خپله خبره داسې بدله کړه:

ـ تا په خپل سفري بکس کې شيان ځای په ځای کړی که نه ؟

جانان وويل:

ـ هو ، له مانه بيغمه اوسه ، خو ته هم ځان تياروه ، ځکه سهار د وخته ځو ، هغه وخت دې بيا انې بانې نه منم.

خاني وويل:

ـ سمه ده ، زه به همدا اوس خپل هرڅه ځای په ځای کړم

ژر ژر يې خپل بکس خلاص کړ ، د غاښو کريم ، د ږيرې خريلو ماشين دسمال او نور ضروري شيان يې يو په يو په خپل بکس کې کېښودل او بيا يې وويل:

ـ ته ګوره جانانه يا ره ، زما خو لومړی سفر دی ، دومره ښه نه پوهيږم ، دا شيان سم شو او که څه کم دي ؟

جانان له خپله ځايه راپورته شو ، د خاني بکس يې ښکته پورته وکوت او بيا يې وويل:

ـ بس هر څه دې پوره دي ، نور يې بند ه وه، خو يوه خبره په ياد لره او هغه داد ه چې په ميدان کې وار خطاه نه شې

خاني په خندا کې خپله خبره داسې ورغبرګه کړه:

ـ غم مه کوه ! څوک چې اوښان ساتي دروازې لوړې جوړوي. دومره نو بې زړه هم نه يم، لکه څومره چې ته فکر کوې.

جانان په خندا شو او و يې ويل: نو بيا واچوه پنجه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددې خبرې سره سم ددواړو يارانو د لاسونو پړک پورته شو .او خاني ور زياته کړه:

ـ سبا به دا وخت که د خداى رضا وه په دوبى کې ناست يو ، زه او ته به بيا نورې خبرې هلته کوو ، که اوس دې خوښه وي ويده به شو ، هسې نه چې سبا زه او ته ويده يو او جاز رانه الوتې وي.

جانان وويل: خانيه ! زما په زړه خبره دې وکړه، رښتيا هم جاز سهار له وخته ځي بس تر سهاره د خداى په امان.

دواړو بړستنې په سر راکش کړې. خاني ډيره هڅه وکړه چې ويده شي خو د ډيرو سوداګانو اوچرتونو له لاسه خوب نه ورتلو ، کله په يوه اړخ او کله په بل اړخ اوښته ، ټوله شپه د رنګا رنګ سو چونو او خيالونو سره لوبيده. پخه شپه چې يې ملګري له بړستنې سر راوويست ، ګوري خانى ويښ دى. پوښتنه يې ورنه وکړه:

ـ ته لا اوس هم ويښ يې،داد څه شي سو چونه وهى ؟

خاني په خندا ځواب ورکړ:

ـ سوچونه ډير دي خو وروستى سوچ مې دا وه چې د ددوبۍ نه بيرته راغلى وم شم لومړى مې د ځان له پاره يوه ښه مانۍ جوړه کړه، دوه درې نوکران مې ونيول ، اخرين ماډل موټر مې واخيست. ، هغه مې کورته راوست ، هارنډ مې وواهه ، نوکر د کور لويه روازه خلاصه کړه ،کله چې له موټر نه را ښکته کيدم ، بس تا غږ وکړ

جانان بيرته سر په بړستن کې تاو کړ ، او خاني ته يې وويل:

غوا لا حلاله نه ده او تا خانک په سر نيولى . ويده شه ويده ! ځان نه ليونى مه جوړوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

خاني ورته ښه وکړه ، سر یې برېستن ته ور دننه کړ خو خوب کله ورته ؟ ډیر وخت بیا هم په چرتونو کې ډوب و ، نا څاپه ور په زړه شول، هسې نه چې سهار شوی وي . ژر یې سر له برېستنې راوویست، سترګې یې په دیوالی ساعت ښخې کړې ، د جاز الوتلوته پوره دري ساعته پاتې وو. دوی ته د ټکټ د اخیستو په مهال ویل شوی و چې د الوتنې د وخت نه به درې ساعته د مخه هوایي ډګر ته راځی. ژر ژر یې خپل ملګری له خوبه راویښ او ورته و یې ویل:

هله ژر شه پاڅیږه ! وخت لږ پاتې دی، تر څو چې زه او ته ځان برابره و ، وخت پوره کیږی.

جانان غزونی وکړل. بیا یې د خپل لاس ساعت ته وکتل اوزیاته یې کړه:

ـ سمه ده، هغه جیګ له اوبو نه را ډک کړه چې خپله خوراکه د اوبو سره وخورو.

خاني وویل: د اوبوغم مې لا د شپې خوړلی ، خو دا ووایه چې یو ځل به بیاهم تلیفون وکړو ، چې ښه ډاډه شو نو بیا به خواړه خورو ، څنګه دې خو ښه ده ؟

جانان په قهر شو، او زیاته یې کړه: خانیه ! تا هسې د ځان نه سودایي جوړ کړی، په ډیرو تلیفونونو کیدای شی څوک را باندې شکمن شي. ښه به داوي چې نور دا فکر له سره وباسې.

خاني زړه نازړه ښه ورته وکړه او بیا یې ورو داوبو ډک ګیلاس ځانه ته نیژدې کړ.

د څښاک او خوراک نه وروسته دواړو خپل سفري بکسونه په لاسونو کې ونیول او په یوه زاړه ټکسی کې یې ځان هوایي ډګر ته ورساوه. سالون ته د ننوتو سره سم یې تر هر څه دمخه لومړی په مخامخ دړه د الوتنی پروګرام

(c) ketabton.com: The Digital Library

وکوت، ډیر خوشاله شول ځکه هر څه نورمال و او الوتکې په خپل وخت الوتنه لرله. بیا یې خپل بکسونه د تلاشۍ له پاره وړاندې کړل. بکسونه چک شول ، یو یو ټکټ یې په بکسونو پورې ونښلاوه او د هغو یوه یوه کاپي یې دوي ته ورکړه ، د تالاشۍ مسول ورته وویل : دا ټکټونه به سمبال وساتی ، کله چې په دوبۍ کې د هوائې ډګر نه وتلی نو دا ټکټونه به هغوي ته ښکاره کړی او بیا به خپل بکسونه دځان سره یوسی .

جانان په ځواب کې ورته وویل:

ــ بیغمه اوسه ، دومره نابلده نه یم، پخوا مې هم ډیر سفر ونه کړی.....

جانان او خانی بیادواړه د پاسپورت شعبې ته ودریدل اوخپل پاسپورتونه یې د وړې کړکۍ له لارې پولیسو ته وړاندې کړل. یوه شیبه وروسته خروجي ویزه ولګیده ، د سرحدي پولیسو د کلکې تالاشۍ نه وروسته د انتظار سالون ته داخل شول. دواړه ډیر خوشحاله و، ځکه هر څه یې تر اوسه سم روان و. د ټولو مسافرو د راننوتلو سره سم دسالون دروازه د بهر په لور خلاصه شوه، مسافر لکه یو ستوی لیک یو په بل پسې د الوتکې په لور روان شول. ټول په خپلو څوکیو کیناسل. د الوتکې دروازی بندې شوې، حرکت یې وکړ چې سل دوه سوه متره په مځکه لاړه ، الوتکه بیر ته را ستنه سوه. د پیلوټ له کابینه داسې اعلان و شو:

ــ ټولو مسافرو ته خبر ورکول کیږي چې الوتکه تخنیکی ستونزه لري، مهرباني وکړی، بیرته د انتظار سالون ته لاړ شي. کله چې ستونزه لرې شوه ، بیا به تاسو ته خبر در کړل شي.

ددې اعلان سره سم په خاني او ملګری مړې خولې را ماتې شوې، یو بل ته یې په حیرانۍ حیرانۍ کتل. ټولې سورلۍ د الوتکۍ نه راښکته شوې

(c) ketabton.com: The Digital Library

او بیرته د انتظار په سالون کې ځای په ځای شوې. خانی ډیر وارخطا وه خو جانان ډاډورکاوه چې ښایې ستونره غټه نه وي ، امید دی الوتکه ژر د الوتنی له پاره چمتو شي.

یو ساعت تیر شو ، دوه تیر شول، درې شول، څلور شول خو بیا هم د الوتکی د الوتنې څه درک نه لګیده . په خا ني عصبي شوک را غی بې اختیاره یې چغه کړه:

ـ د خدای له پاره ، دا تاسو په موږ څه ملنډې وهی ، اخیر څومره انتظار ... زه نور دلته د کیناسو حوصله نه لرم ، بیلوټ څه شو ، ورته ووایی چې الوتکه چالان کړی، الو تکه...

د سالون یو تن مسول په لاسینه ، هغه حوصله مندی ته را وبللو او ډاډ یې ورکړ چې یو ساعت وروسته به الوتکه خامخا د الوتنی له پاره چمتو شي. همداسې وشول ، دپنځو ساعتونو له ځنډ وروسته الوتکه د هوایي ډګر څخه پورته شوه.

خو کله چې الوتکه د دوبۍ په هوایي ډګر کې په ځمکه کیناستله نو ورسره سم یو ا مبولانس اویو بس سرویس د الوتکی مخ ته ودریدل. نور مسافر بس ته وختل خو خانی او جانان په امبولانس کې روغتون ته ولیږدول شول.

خاني خپله ساه په لاره کې ورکړه خوجانان بې هوښه روغتون ته ورسول شو . د معدی د پرینمځلو وروسته هغه له مرګه وژغورل شو. خو کله چې په هوښ راغی ، دوه درې پولیس یې سر ته ولاړو.

د ډاکټر نه یې د پیښې رپورټ وغوښت. ډاکټر ورته خپل رپوټ داسې ورکړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ هغه مړشوی شخص اودا ناروغ چې دلته لهمور سره بستر دی دواړه ملګري وو ، هره یوه د الوتنی څخه د مخه ، ددیرشو په شاوخوا کې کپسولونه ، د ستوني له لارې معدې ته تیر کړي و و چې په هر کپسول کې په پوره اندازه (د هیروینو پوډر) ځای په ځای شوي و. هغوي په خپله محاسبه کې بریالي وو ځکه تر لنډې او ټاکلې مودې پورې یې د اغیزې مخنیوی په نظر کې نیول شوی و. د معلوماتو له مخې د هغوي احتیاطي تدابیر او محاسبه هغه وخت ګډه وډه شوه چې کله الوتکه دخپل وخت نه پنځه ساعته زیاته و ځنډیدله او بیا یې ورته هغه کپسولونه په مخ کې کیښودل کوم چې ډاکټر د جانان له معدې نه روغ را ایستلي وو .

د وینو څاڅکي

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مازدیگر مهال و ، مامورین نوي له دفترونو څخه راوتلي وو ، د چا په لاس کې تازه ترکاري ، د چاسره تازه میوه او د چا سره هم د ټوټو په کڅوړو کې چارک ، نیمن الوګان وو ، هرچا هیله لرله ژر خپل کور ته ځان ورسوي.

د کابل ښار دده افغانانو په سیمه کې ، د خیر خانې مینې په تم ځای کې شیبه په شیبه د خلکو ګڼه ګونه زیاتیده ، د ملي بسونو درک نه و. که کوم یو به را پیدا شو ، دومره بیروبار به پرې جوړ شو چې یوازې به زلمي او غښتلي کسان پورته شول خو ماشومان ، بوډاګان او ښځې به ټولې اریانې دریانې ولاړې وې.

شیبه په شیبه د خلکو ګڼه ګونه نوره هم زیاتیده. ناڅاپه د کابل د شاوخوا د پرتو غرونو تر شاه ، له ورایه د یو دروند غږ راپورته شو د سترګو په رپ کې دخیرخانې مېنې په تم ځای کې یې داسې کړنګ وکړ چې د چا خبره د غوږونو پردې یې څیرولې.

د راکټ د ډز سره سم د خیر خانې مېنې په تم ځای کې ولاړ کسان په ځمکه داسې سترې ستړې ولویدل لکه لوګری چې په پټي کې غنم وریبي.

شیبه نه وه تیره چې د امبولانسونو غږ د کابل ښار فضا په سر وا خیسته. د څارندوی (پولیس) ټولي هم په ډکو ډکو موټرو کې سیمې ته راورسیدل ، سیمه یې تر خپلې ولکې لاندې راوستله. ښاریان هم د مرستې له پاره راورسیدل ، هر چا هڅه کوله چې مړي او ټپیان ژرترژره ، امبولانسونو ته پورته کړي . ویر او ماتم ګډ وو. د ښځو او ماشومانو ژړا ګانو ، د ټپیانو زګیرویو او دخلکو دویرې اوترهې غږونو د خیرخانې مینې په تم ځای کې سم دم قیامت جوړ کړی و. په دغسې زړه

(c) ketabton.com: The Digital Library

بوړنونکي ماتم کې ، يوې ښځې چې توره څادري يې اغوستې وه او د وينو څاڅکو ورپسې لاره جوړه کړې وه ، غوښتل يې په بيړه د خير خانې د موټرو له تم ځای نه ځان وباسي . د څارندويو يو تن پرې پام شو او په منډه يې ځان ورورساوه :

ـ خورې ودريږه ! نه ګورې وينې درنه روانې دي ، هله ژر شه ، امبولانس ته وخيژه چې روغتون ته دې ورسوو.

د تورې څادرۍ والا ښځې هيڅ غږ غوږ ونه کړ ، او په خپله لاره روانه شوه . د څارندوې کارکونکي د خپل څنګ ملګري ته وويل:

ـ ماته ښکاري دا ښځه په توده کې ده او په ځان نه پوهيږي زه خو وايم وربه شم او په زور به يې مخه ونيسم.

ـ ښه خبره ده ، ورشه او مجبوره يې کړه چې امبولانس ته پورته شي.

څارندوې په چټکې څادري والا ښځې ته ځان ورورساوه ، تر مخ يې ودريده ، په لاسينه يې ورته وويل:

ـ خورې ! تاته وايم ! په ځان پوهيږې که نه ، وينې درنه څاڅي وينې ! يو ځل ځان وګوره ، معلوميږي چې سخته ټپي شوې يې...

څادري والا ښځې ځان ته ښکته پورته وکتل او بيا يې په وار خطايې وويل:

ـ نه نه ، زه جوړه يم، له مخې مې لرې شه ، زه کورته ځان رسوم .

ـ معلوميږي چې ماغزه دې کار نه کوي، زه درته وايم چې له تانه وينې څاڅي او ته وايې چې روغه يم...

خو څادري والاښځې بيا هم ټينګار کاوه او همدا يوه خبره يې تکراروله

ـمخې مې لرې شی ، زه جوړه يم هيڅ راباندې نه دي شوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

.ځارندوي فکر وکړ چې د ښځې ماغزه په ربښتيا هم کار نه ورکوي. ژر يې ټوپک اوږې ته کړ او دواړه لاسو نه يې د ښځې تر مخ پراخ ونيول ـ وايم نه شې تللی ، ته تېپې يې مجبوره يې چې امبولانس ته وخيژې او روغتون ته لاړه شې

خو د تورې ځادرۍ والا ښځې بيا هم د ځارندوي خبره ونه منله او د تيښتې هڅه يې پيل کړه.

ځارندوي له مجبوريته هغه د لاس نه کلکه ونيوله او د ځان پسې يې کش کړه.

ښځې چغې او کوکې پيل کړې او ځارندوي يې په دې تورن کړ چې هغه غواړي په زور يې روغتون ته بوځي.

له هرې خوا نه خلک پرې راټول شول ، ګڼه ګوڼه زياته شوه ، د ښځې او ځارندوي تر منځ کش او ګير همغسې روان و چې نا ځاپه د ښځې له لاسه يو شی په ځمکه ولويد .

ځارندوي په بيړه هغه راپورته کړ ، ګوري چې د راکټ په چرو ديوې ښځې پرې شوی لاس د ی چې په مړوند يې د سروزربنګړي او په ګوتو يې د سروزرو ګوتې دي.

۱۳۶۲ل کال ـ کابل

وروستئ ليک

(c) ketabton.com: The Digital Library

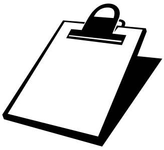

ملا صیب جمعې د مبارکې ورځې د لمانځه د اداکولو له پاره خپلو مقتدیانو ته د نیت تړلو هدایت ورکړ ، کلیوالو خپل صفونه برابرول چې نا څاپه له کومې خوا غږ شو:

ـ ملا صیب لږ صبر چې حاجي صیب کمال راروان دی.

ملا صیب هم بې له ځنډه وویل:

ـ ښه ده ، ډیره ښه ده ، هلکانو ! حاجي صیب ته لاره ورکړې چې او ل صف ته راشي.

حاجي صیب راورسیده او د ملا صیب تر شا په لومړي صف کې ودریده ، . لمونځ وشو ، خطبه هم وویل شوه او ملا صیب د دوعا په وروستۍ برخه کې داسې وویل:

:... الهي ! بندیان د بنده خلاص کړی ، قرضداران له قرضه ، ناروغانو ته شفا ورکړې اودهغوښولو دین اودنیا ښایسته کړې څوک چې ددین د خادمانو اود خدای (ج) دکور جومات خدمت ته لاس په نامه ولاړ وي.

الهي ته ددغسې کسانو ددې دنیا په مال او شتو کې برکت واچوې او په هغې دنیا کې یې جنت فردوس په نصیب کړې.

په جومات کې ناستو کسانو په لوړ غږ وویل : امین ، امین.. ! .

ملاصیب زیاته کړه:

...ورونو او عزیزانو ! پته دې پاتې نه وي چې حاجي صیب کمال خان زموږ او ستاسو په منځ کې هغه څوک دی چې دغسې نیک او دثواب

(c) ketabton.com: The Digital Library

کارونه يې په ځان فرض ګڼلي ، همدا نن چې تاسو په دې جامع جومات کې په کوم ښکلي ، ښايسته او قيمتي فرش باندې د الله تعالی فرض ادا کوی دا هم حاجي صيب کمال له خپله جيبه اخيستي ، الله تعالی دې د حاجي صيب دين او دنيا دواړه ښکلې
کړي امين يا ربالعالمين !
ددوعا له خلاصيدو سره سم کليوال له خپلو ځايونو پورته شول او يو يو له جومات نه ووت خو حاجي صيب لا په خپل ځای دروند ناست و اوتسپې يې اړولې. ټول کليوال چې لاړل نو حاجي صيب کمال خان هم راپورته شو ، جيب ته يې لاس کړ او يو څوروپۍ يې د ملا صيب په لاس کې و ټومبلی. ملا صيب ست او سلا وکړه خو حاجي صيب په ځواب کې ورته وويل : غږ به نه کوې ملا صيب ، دا ستاسو په موږ حق دي ، ستا غاړه دې بنده وي ، که کوم شي ته دې اړتيا وه او په ما غږ و نه کړې.
ملا صيب د وښکيو په خندا کې بس همدا ويل:
سبحان الله ، ما شا الله !.الله دې دين او دنيا دواړه ښايسته کړه....
په کلی کې داسې ديره او حجره نه وه چې د جومات سره به د حاجی صيب د زياتو مرستو او کومکونو په اړه تبصره نه کيدله ، چا به يو څه ويل او چا به بل څه ، ځنو خو به لا دا تبی هم په کې وکړ:
... اشنا پام دی شته ! دين او دنيا دواړه د شنمنو خلکو ده. په دی دنيا هم خلک ورته لاس په نامه ولاړ وي او د هغې دنيا توښه خو د خپلو پيسو په مرسته برابروي ، خيرات دوي ورکوي ، زکات دوي ورکوي ، د خوار او غريب سره دوي کومک کوي ، د حج مبارک فريضه دوي ادا کوي.... بل به غږ کړ:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ښه وایې ! غریب خلک خو نه د دین شو او نه د سادین ، بس موږ به دوعا کوو چې الله اتعالی دې موږ خوشی په خوشې وبخښی.
حاجی صیب د عمر له پلوه پوخ سړی و . زیات وخت به یې په مسافری کې تیرولو خو چې به کلي ته را ستون شو نو بس د جومات په ملا او چړیا نو به اخترو. ځکه هغه ددوي ډیر زیات خیال ساته.کمال خان به تل د خپلو یارانواودوستانو په منځ کې دا خبره کوله چې دکلي له ملا به ځان ساتی هغه که د جومات د منبر له پاسه څوک په ښه او درووند نامه یاد کړې نو بیا یې هیڅوک په سپک نامه نه شي یادولی.
دا ځل چې حاجی صیب کمال خان نوی له مسافرۍ نه را ستون شوی و نو د پخوا په شان یې بیا هم ملا صیب ته د شپې ډوډوۍ بلنه ورکړه . ملا صیب هم دهغه بلنه ومنله او د ما ښام د لمانځه نه وروسته د خپلو څو چړیانو سره یو ځای د حاجی صیب کورته ورغلل.
حاجی صیب د هغوی تو د هرکلی وکړ. په لږه شیبه کې په لوي او پراخه دستر خوان د خدای داسې نعمتونه کیښودل شول چې د چا خبره یوازی د مرغۍ پۍ به په کې نه و.
ملاصیب او ورسره چړیانو یې یو بل ته په وښکیو کې مسکي شول او په اشارو اشارو کې یې یو یل ته دا اشاره ور سوله چې نورنو ورته مه ګوری. د ډوډۍ په خوړلو پیل وشو ، د یو څو نمړیو نه وروسته د ملا صیب پام شو چې حاجی صیب کمال خان هلته لرې ناست دی . ملا صیب په حیرانۍ ورنه وپوښتل:
ـ حاجی صیب ته ولې ډوډۍ نه خورې ؟ په ګډه د ډوډۍ خوراک ثواب لری، راځی له دې ثوابه ځان مه محروموی.
حاجي صیب چې تسپې اړولې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ملاصیب نن عذر لرم او هغه دا چې زه پرهیزیم ، کنه تاسو می کله یوازې پریښودی .ملا په حیرانۍ پوښتنه وکړه:

خیریت خو به وي حاجی صیب ، څه تکلیف لری؟

حاجی صیب سوړ ا سویلی و ویست او بیا یې وویل:

ـ ملا صیب ! بس دوعا ګانې راته کوې، تکلیف مې ډیر خطر ناک دی ، ډاکترانو را ته ویلی چې په معده کې مې ((رسولۍ)) دي او هغه باید عملیات شی . سبا ته په خیر سره هندوستان ته د سفر نیت لرم که د خدای رضاوه .بس هلته به علاج کوم . ملا صیب په دغسې وختونو کې مې یوازې ستاسو دوعاګانی په کار دي اوبس .

ملا صیب چې ډوډې خوړله په ډکه خوله یې لومړی خپله خواشیني او بیا خپله همدردي داسې وښودله:

ـ حاجي صیب ! زموږ په وس غیر له دوعا ګا نو نه نور څه پوره دي ؟ ته هیڅ غم مه کوه. که د خدای رضا وه موږ به سبا ستاسو د شفا اوښه صحت یابۍ په حق کې د قران شریف یوختم وکړو او بیا یې خپلو چړیانو ته مخ کړ: هلکانو ! وامو وریدل ؟ سبا چې ورک نه شی ... چړیانو هم د تایید سرورنه وخوځول.

د تګ په وخت کې حاجی صیب ورو جیب ته لاس کړ او د پیسو یو بنډل یې د ملا صیب په جیب کې کیښود او زیاته یې کړه: ملاصیب ! دا به درسره واخلې، کله چې مو سبا ختم شریف سرته ورساوه نودا یو څه پیسې به ، زما له خوا په دې چړیانو خیرات وویشې او چې څومره پاتې شوې هغه به دجومات د اړتیاو له پاره د ځان سره وساتې. ملاصیب چې په خپل جیب کې په پیسو لاس واهه وویل:

ـ ماشاالله ! ډیره ښه ده ، څنګه چې ستا رضا وي همغسې به وشي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سبا ورځ حاجی صیب د هندوستان په لور روان شو او ملا صیب د وعدې سره سم په خپل جومات کې د قران شریف ختم ادا ، او د حاجي صیب د روغتیا په حق کې یې ښې ډیرې دوعاګانې وکړې.

حاجی صیب پوره یوه میاشت په هندوستان کې تیره کړه کله چې بیرته ته راستون شو، نو ډلی ډلی کلیوال یې پوښتنی ته ور تلل او هر چا به ورنه دا پوښتنه کوله چې حاجي صیب عملیات مو څنګه تیر شول ؟

حاجی صیب به په ځواب کې بس همدا یوه خبره کوله:

ـ دا خو ستا سو د دوعاګانو برکت و ، عملیاتو ته اړتیا پیدا نه شوه، ناروغي مې د خدای تعالی (ج) په فضل او کرم د دارو په وسیله جوړه شوه. ....

شپې او ورځی تیریدې د حاجی صیب شتمني له یوی ورځې نه بلې ته زیاتیدله. زامن یې په کلی کې لکه شهزاده ګان داسی ګرځیدل. په ودونو او ښادیو کې به دحاجي صیب لورانودومره ګا نې په ځان رااچولې وې چې د کلي نجونو به له حسده ورته کتلی نه شول.. یوې نیمې خو به لا ویل :

... خورې ! په نوم واده مې د حاجی صیب د لورانو له لاسه بد ایسي دهغو ګاڼو ته چې ګورو موږ ته خپل ځان ډیر سپک ښکاري.

د ورځو نه یو ورځ حاجي صیب بیا د سفر نیت وکړ .دا خبره یې لومړی د کلی د ملاصیب سره شریکه کړه او هغه ته یې داسې وویل: ملاصیب ! ما خو د عمرې شریفی د ادا کولو نیت کړی. که څه شی ته ضرورت لری، همدا اوس یې راته ووایه، بیا دې ګوره ګیله نه منم.

ملاصیب مسکی شو او ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ حاجي صيب څومره بختور سړی يې ، ډير پاک ځای ته روان يې ، الله تعالی دې زموږ هم نصيب په کې و کړي ، نور څه می نه دی په کار، بس يو ښايسته جيبي شو بينی ساعت به راته راوړې. هغه په دې ښه دی چې کله زه سهار وختي د اذان او لمانځه لپاره پاځيږم، نو هغه وخت تياره وي او په دغسې وختونو کې شوبيني ساعتونه ډير ښه کار کوي. حاجی صيب په پوره ډاډ ورته وويل:

ملا صيب ! بې غمه اوسه ، ساعت ساده خبره ده او بيا يې ورنه غاړه په غاړه ښه تو ده مخه ښه وا خيستله.

. حاجی صيب دوه درې مياشتی په سعو دی عربستان کې وځنډيده ، د کورنۍ سره يې ډيره زياته اند يښنه وه. ملاصيب به يې هم کله نا کله له زا منو څخه پوښتنه کوله چې پلار مو راغلی که نه؟ خو هغوی به هر ځل ورته د نه ځواب ورکاوه.

د ورځو نه يوه ورځ د مازيګر لمانځه نه وروسته ټول کليوال د ملا صيب په ګډون د جومات د پيتاوی غاړې ته ناست وو. په دې وخت کې يو نابلده سړی راغی او د سلام نه وروسته يې د جيب نه يو کاغذ را وويست او ويې ويل:

ـ زه څو ورځې د مخه د سعودي عربستان نه راغلی يم. او ستا سو د يوه کليوال ليک مې راوړی. نوم يې حاجی صيب کمال خان دی. هيله ده چې دا د هغه کورنۍ ته ورسوی.

په ناستو کسانو کې د حاجی صيب مشر زوی هم ناست و، په بيړه او خوشالۍ يې د هغه نه ليک واخيست. ژر يې پرانيست چې يو دوه کرښی يې ولوستلی ناڅاپه يې له خولې نه يوه کړيکه ووتله.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کليوال ټول حيران شول. د حاجی صيب زوی نه يې د علت پوښتنه وکړه، خو هغه په داسی حال کې چې په چيغو چيغو يې ژړل، هيڅا ته يې ځواب ورنه کړ او نيغ يې د خپل کور مخه ونيوله. کليوالو يو بل ته حيران حيران وکتل او هيڅوک نه پوهيدل چې په حاجی صيب به څه راغلی وي؟

د ناستو کسانو څخه يو تن د ليک را وړونکی څخه پوښتنه وکړه: وروره خيريت خو به و ، په ليک کې حاچي صيب څه ليکلي و، چې زوي يې دومره وار خطا شو ؟

ليک را وړونکی وويل: حاجی صيب کمال خان په عربستان کې د (پوډرو) په قا چاق کې نيول شوی ، د عربستان حکومت وربانديې د مرګ سزا خيژولې، کيدای شي يا يې اعدام کړي وي او يا به يې په نن سبا کې اعداموي. په ليک کې يې خپلې کورنۍ ته خبر ورکړای چې نور نود هغه د راستنيدو په تمه نه شي .

ناست خلک ټول هک پک پاتې شول ، يو بل ته يې حيرا حيران کتل او د هيچا له خولې نه سپوږ نه خوت. خو .ملاصيب دا سکون مات کړ. په داسې حال کې چې دواړه لاسونه يې اسمان ته نيولی و. وويل:

ـ توبه خدايه توبه ! لويه خدايه ! ستا ځنې بندګان څومره رياکاره دي

(c) ketabton.com: The Digital Library

سنفکشن

د شین ځنګل په ټاپو کې

د ډاکټر لمر به سپینه چپنه تل په غاړه وه ، سپینو اوږدو ویښتانو یې غوړونه پټ کړي وو .خبرې یې کمې او فکر یې زیات کاوه.

خپلې لوړې زده کړې د فارمسي (دارو جوړونې) په څانګه کې پای ته رسولې وی.د نړۍ په بیلابیلو پرمختللو صنعتي هیوادونو کې یې ډیر کلونه کارکړی و او په سترو علمی سیمنارونو کې یې هم ځو ځو واره برخه اخیستی وه. د پوره علمی صلاحیت او تجربې خاوند و.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د ډاکتر لمر په زړه کې د کلونو کلونو را په دیخوا یوه ستره ارزو اوسیده او دهغې دلاس ته راوړنې له پاره یې، د خپل ژوند پاتې برخه دسمندرونو اخوا د شین ځنګل په ټاپو کې غوره وبلله.

هغه جونګړه د شین تاپو په ځنګل کې دیوې وړې غونډۍ په سر اباده وه سهار به چې له خپلې جونګړې راووت نو ترمابنامه به د شین ځنګل په غرو او رغونو کې د دارویي بوټو په راټولولو اخته و. د شپې له خوابه یې هغه بوټي د خپلې جونګړې په کوچنی لابراتوار کې د ازمویني لاندې نیول. هره ورځ او هره شپه یې همدا مشغولا وه.

د شین ځنګل د ټاپو اوسیدونکو به ډاکټر لمر، د ډاکټر لیوني په نامه یا داوه. ځکه دهغه ټول کړه وړه د ټاپو د اوسیدونکو له پاره نا اشنا او د حیراني نه ډک وو.

نن چې شپه له نیمایي اوختې وه ، ناڅاپه د ډاکټر لمر په جونګړه کې کله د خندا او کله هم د ژړا انګولا وې پورته شوې.

ګاونډیانو سخت وارخطا شول ، په بیړه یې ځانونه ورورسول...

. ګوري چې ډاکټر لمر په کوټه کې یوه مړه ښکته پورته ګرځي او ډاکټر لمر هم کله ورته وژاړي او کله ورته داسې خاندي چې ته به وایې د دنیا تر ټولو قیمتي شی یې په لاس راوړی دی.

ګاونډیان ورته هک پک پاتې شول ،له یوې ښې شیبې ننداری وروسته ، یوه ګاونډي ورنه پوښتنه وکړه:

ــ ډاکټر لمر ! څه خبره ده چې په توره شپه مو د شین ځنګل د ټاپو اوسیدونکي په خپله ژړا او خندا د حیرت سره مخامخ کړي دي ؟

ډاکټر لمر په خپلې خوشحالې کې دومره ډوب وچې د هغه خبره یې نه اوریده ،یوازې یې همدا خبره تکراروله:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ زه بریالی شوم، زه کامیاب شوم.....

اوکله نا کله به یې بیا ، په لوړ اواز چغې کړې

ـ راشی ! راشی ! هلی ! هلی ! دا ځوانه مړه وګوری ! دا پرون داسې نه وه ، زړه بوډۍ وه، په لاره نه شوه تللی، خو اوس دادی ځوانه ده، مستي کوي، ټوپونه وهی........

ګاونډیانو به یو بل ته په تعجب وکتل ، نه پوهیدل چې ډاکټر لمر څه وایي.... ټول د خپلو کورونو په لور روان شول. په تلو تلو کې به ، یو بل دا خبره هم کوله ډاکټر لمر پخوا لږ لیونی و خو اوس لکه چې پوره لیونی شوی. خدای دې پرې ورحمیږی.

سبا چې د لمر ځیړې د شین ځنګل د ټاپو په هسکو او دنګو ونو ، خپلې وزرې وغوړولی نوډاکټر لمر هم له خپلې جونګړې راووتلو ، خو نن ډاکټر لمر هغه پرونی بوډا ډاکټر لمرنه و، هغه اوس پوره ځوارلس کلن ځوان و ، اوږده تور ویښته او ښایسته ځواني وه....

خلک ورته هک پک پاتی وو اوپه حیرانی یې ، له هغه نه د خپلې د ځوانۍ د راز پوښتنه وکړه. ډاکټر لمر په خوښی ورته وویل:

ـ ډیر کلونه په همدې بوخت وم چې یو ډول داسی دارو جوړ کړم چې هغه د انسان دزړښت دوره بیرته په ځوانی بدله کړی او له نیکه مرغه دادی پرونی اوویاکلن زړو بوډا ډاکټر لمر اوس تاسو ځوارلس کلن ډاکټر په څیره کې ګوری..

د ډاکټر لمر د بیا ځوانۍ د دارودکشف خبرونه په ټوله نړۍ کې خپاره شول. څو ورځې نه وې تیرې چې د شین ځنګل د ټاپو فضا د نړۍ د سترو پانګوالو په هلیکوپترو ډکه شوه. هر چا د خپل ځان سره په بوجیو بوجیو

(c) ketabton.com: The Digital Library

پیسی راوړی وی او هر چا غوښتل چې د پیسو په بدل کې د ډاکټر لمرنه د ځوانۍ دارو واخلی.
خو ډاکټر لمر د نغدو پیسو له اخیستلو نه انکار وکړ. هغه ټولو پانکوالو ته وویل:
ـ دځوانۍ دارو دهمدې شین ځنګل د وروسته پاتې ټاپو ملکیت دی هرچا چې ددې ټاپو په ابادۍ کې برخه واخیسته نو هغه ته به د ځوانۍ دارو ورکول کیږي...
ډاکټرلمر دشین ځنګل ټاپو په څلورو برخو شمال، جنوب، لویدزاوختیز وویشه او هره برخه یې څو پانګوالو ته وسپارله ، او دا شرط یی ورباندی کیښود هر چا چې خپله ورسپارل شوی برخه د بشری ژوند د ټولو ضروری اړتیاوله مخي ښه جوړه کړه، نو هغه به د ځوانی دارو د ځان سره وړي.
پانګوال بیرته ستانه شول او دا ځل یې د نغدو پیسو په ځای د ځان سره د ساختماني چارو ماشینونه راوړل.
څو ورځې نه وې تیرې چې د شین ځنګل په ټاپو کې هری خواته د بلدوزرواو ټراکټورونو غرهار ځمکه او اسمان په سر واخیست.
چا سرکونه جوړول ، چا کورونه ، چا د اوبو بندونه او چا هم د بریښنا مزی غځول. په لنډه موده کې د شین ځنګل وروسته پاتی ټاپو په داسی یو پرمختللی او مډرن ټاپو بدل شو چې ثانی یې د نړۍ پر مخ نه لیدل کیده.او ددې کار په بدل کې د نړۍ ډیر زاړه پانګوال هم په ځوانانو بدل شول.کله چې د نړی پرمخ دغریبو خلکو غوږونو ته د اوازه ورسیده نو ډیر ناهیلي او اندیښمن شول ، ځکه هغوي دومره څه نه لرل چې د ځوانۍ دارو پرې واخلي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نا امیدۍ په فضا کې د پانګوالۍ له پاره هلې ځلې تندې شوې ، د مدني قانون ځای د ځنګل قانون ونیو ، زورورو د کمزور و په شتمنیو بریدونه پیل کړل ، هرې خوا د جګړې اورونه بل شول ، د کمزورو وینې وبهیدلې او زورور نور هم شتمن شول.

ډاکټر لمر چې ددې ستر بشري ناورین څخه خبر شو ، په خپل کړي خدمت ډیر زیات خواشینی شو ، په بیړه یې د شین ځنګل له ټاپو څخه ځان ورک کړ . اوس ستر ستر پانګوال چې په بیلابیلو ناروا لارو یې سترې پانګې لاس ته راوړي ، هره ورځ دهغه په لټون پسې ستړي ستومانه ګرځي خو ډاکټر لمر داسې غیب شوی چې نه یې مړی شته او نه یې ژوندی چاته معلوم دی.

د ډاکټر لمر لابراتوار څو څو ځلې د دارو جوړولو د سترو کمپنیو له خوا ولټول شو څو دهغو دارو نسخه په لاس راوړي خو ډاکټر لمر هغه نسخه په خپلو مغزو کې د ځان سره وړې ده.

پیښور 10-01-2006

(c) ketabton.com: The Digital Library

طنزي کیسه

انصاف

-اور دې په داسې کور شي ، پیسې شته خو هیڅ په کې نه شته...
ما له ویرې غږ نه کاوه خو په زړه کې مې ګرځیدل ، هرو مرو څه پیښه شوې چې مور مې دومره په غوسه ښکاري. په دې وخت کې مې پلار له بهر نه راغی او چې زما د مور خلق تنګي یې ولیده نو په حیرانۍ یې وپوښتل :
ـ ښځې ! بیا څه ټکه رالویدلې چې ځمکه ځای نه درکوي ؟
مور مې په داسې حال کې چې اعصاب یې ډیر نارامه و وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ــ سړیه ! ستا له بې پروایې نه مې زړه خولې ته راغلی، په کو ر کې نه چای شته، نه بوره، نه مالګه او نه غوړي ، .حیران یم چې بیګاه ته څه زاراو ګنډیر پا خه کړم. کور نه دی، سم دم د مړو هدیره...

پلار مې مسکی شو او ویې وویل:

ــ خیر دې نن یو څه ګذاره وکړه ، په دفتر کې مې ډېر زیات کارونه وو که د خدای رضا وه سبا به هر څه درته راوړم.

مور مې په غوسه وویل :

ــ ستا یوه ورځ نه ده ، ټول عمر دې په همدې بانو تیر کړ.

پلار مې ورغبرګه کړه : ښځې پخپله پوهیږې یوزړې سړی یم چې یو کارته مخه کړم بل رانه پاتې وي.

په دې خبره مې مور نوره هم په قهرشوه :

ــ یو وزری په څه یې...؟ زلمی زوی دی په کور کې ناست دی چې ته وزګار نه یې زوي ته پیسی ورکړه چې هغه له بازاره سودا راوړي. پلار مې مسکی شو او ویې ویل:

ــ ملامته نه یې د کور ښځه یې بازار دې لیدلی نه دی ، په بازارکې داسې سفید پوشه کسان ګرځي را ګرځي چې ته به فکر کوې کومه ملا یکه له اسمان نه را ښکته شوې خو چې اصلیت یې راو سپړې له هغه نه به لوي غل په دنیا نه وي. زوي خو مې یوازې ښونځي ته تللی راغلی ، د بازاري خلکو له چالاکۍ سره نا بلد ه دی ، که په سودا پسې یې ولیږم ، سودا څه چې وایم غټ پټ زوي به رانه په بډه ووهي

په مور مې دا خبره نوره هم بده ولګیده:

ــ چې دومره اعتبار ور باندې نه لرې نو بیا ورشه بنګړی ورته راوړه او د لور غوندې یې په کور کې کښینوه.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د مور دا خبره په ما هم د ټوپک له ډزنه بده ولګیده، یو ځل مې د مور سترګو ته وکتل او بیا مې د پلار سترګو ته ، خو له ویرې نه مې سپوږ هم ونه کړ. پلار زما په خپګان پوه شو. په خندا یې وویل.

ـ ښځې په زوي مې ملا متیا مه اچوه. پسات ټول په بازار کې دی، پرېږده یې چې اوس خپل سبقونه ووایي ، د کور کارونه به بیا وروسته کوي. خو مور مې دا خبره نه منله ویل یې :

ـ هر څه چې کیږي ودې شي. خوزما زوی باید هرو مرو د بازار سره بلد شي ، ځکه تر څو پورې به د دنیا له ښو او بدو نا خبره وي او بله دا چې ستا به هم لاس ورباندې سپک وي.

پلار مې د یو څه سوچ نه وروسته وویل:

ـ سمه ده ، چې ته وایې نودا به ستا ومنم. سبا د جمعې ورځ ده ، ښونځی رخصت دی ، پیسې به ورکړې او سودا به راوړي.

د پلار په دې خبره زه هم خوشاله شوم او ځان ته مې د سړیتوب تمه پیدا شوه. مور مې سهار وختی له درانه خوبه پاڅولم. په جیب کې یې د پیسو سره یو ځای د سودا الست هم راته وسپاره او د تګ په وخت کې یو ازې دومره وویل:

ـ زویه ! بیګاه خو دې د پلار خبرې واوریدې ، ډیر پام به کوې چې څوک دې تیر نه باسي.

ما ورته وویل:

ـ ډاډه اوسه مورې ! دومره نو ساده نه یم ، په ښوونځي کې سبق وایم ، په کتابونو کې مې ډیر څه لوستي ، په هر څه ښه پوهیږم.

په دې خبره مې ، مورنوره هم ډاډه شوه او د شاباسي سره سره یې په ټنډه هم ښکل کړم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زموږ کور له بازاره یو څه لرې و ځکه مو ږ د ښار په یو کنج کې اوسیدلو.
چې روان شوم نو په ټوله لاره مې همدا اندیښنه مخې ته ولاړه وه ، هسې نه چې څوک مې تیر نه باسي !
په همدې اندیښنو او سوچونو کې بازار ته ورسیدم . شا وخوا مې تروړتروړ کتل ، نا څاپه مې د یوه دوکان په لو حه سترګې ولګیدې ((انصاف چای پلورنځی)) ، د انصاف د کلمې په لیدلو مې په زړه کې خوشالي په ټوپونو شوه . ځکه ما د ښونځي په کتا بونوکې د انصاف په هکله ډیرې کیسې لوستې وې او هم مې په جو مات کې د ملا صیب نه دا خبره ډیره اوریدلې وه چې انصاف ښه شی دی ، د با انصافه سړي په شتو کې برکت وي او بې انصافه بنیادم په دنیا کې خلکو ته مخ تورن او په اخیرت کې د الهي د سترو عذابونو سره مخ وي ......
بس نو په زړه کې مې سمد لاسه دا متل وګرځیده (ما موته ، بیا دې موته)، دومره لویه لوحه یې چې لیکلې ، خامخا د انصاف خاوند دی او چې د انصاف خاوندوی نو ما به هم نه تیر باسي .
په ډاډه زړه د دوکان مخې ته ودریدم او بې له دینه چې د بیې په اړه ورسره خبرې وکړم چای مې ورنه وتللو او پیسې مې ور کړې. څو قدمه چې وړاندې لاړم، بیا مې په بله لوحه سترګې ولګیدې لیکل شوی و: ((انصاف خوراکه پلورنځی)) نور هم خوشاله شوم او له هغه نه مې هم غوړي، بوره، مالګه او داسې نور خوراکې شیان واخیستل او بې له دینه چې چنې ورسره ووهم پیسې مې ورکړې.
ټوله سودا مې په یوه بوجې کې واچوله. څوقدمه چې د مخکې لاړم، پام مې شو چې لیکلي یې و. ((انصاف در ملتون)) ، (انصاف سلماني) ، (انصاف کلینیک) ...... خو شاله شوم او د ځان سره مې وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ نه پوهيږم دا خلک ولې وايي چې په ښار کې انصاف نه شته ، دلته خو په هر څه انصاف ليکل شوي

په همدې چرتونو کې ډوب وم چې غرمه را ورسيده. زه هم ښه وږی شوم . د غرمې ډوډۍ مې په ((انصاف رستوارنت)) کې وخوړله. له ډوډوۍ نه وروسته مې يو څه سو دا نوره هم واخيستله ، وړل يې راته ګران شول. سترګې مې په لاسي کراچيو ولګيدې. د ټولو په منځ کې مې په هغې کراچۍ لاس کيښود چې مخامخ يې په سره رنګ په ګڼووډو تورو ليکل شوی و ((انصاف کراچی)) !

سودا مې په همدې کراچۍ کې بار کړه. هغه مخکی او زه ورپسی شوم. تياره ماښام سترې ستومانه دکور په دروازه ور ننوتم. مور له ورايه راباندې غږ کړ:

ـ زويه ! څنګه دې دومره ناوخته کړ ، خيريت خو به و ؟

ـ هو موری !خيريت و خو هسې هلته...

پلار مې وويل:

ـ ته نورې خبرې پريږده دا ووايه چې سودا دې راوړه که نه ؟

ـ هو هو.... هلته... هلته بهر ...هلته بهر په انګړ کې ايښې ده

پلار سره مې د هر څه نه زيات دسوداد قيمتونو انديښنه وه زما په وارخطايې او بنده بنده ژبه پوه نه شو . ژر يې رانه و پوښتل:

ـ ووايه زويه !غوړي دې په څو واخيستل ، بوره دې په څو واخيستله...... ؟.

ما يې ژر خبره ونيوله او د سودا بشپړ لست مې د هغه په مخ کې کيښود. پلار چې مې په لست کې دسودا قيمتونو ته ښه ځير شو ، ناڅا په يې سر ته ټک ورکړ، مور مې په حيرانۍ ورنه پوښتنه وکړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ سړیه ! څه خبره ده؟

پلار مې وویل:

ـ تباه شوی یم. د لسو روپیو شی یې په پنځلس او د پنځلسو یې ، په شل ور باندې خرڅ کړي ، نه مې درته ویل چې دا خلک بې انصافه دي ، هلک به سودا پسې نه لیږو خو تا خپله کوله او زما دې نه منله

ما په بیړه د پلار خبره غو څه کړه:

ـ نه نه پلاره ! دا درسره نه منم. ځکه ما ټوله سودا په داسی دکانونو کې اخیستې چې په سر یې په غټو تورو ((انصاف)) لیکل شوی و.

پلار مې وویل:

ـ زویه ! په همدې کې تیر وتلی یې. هر هغه څوک چې څه نه لري، د همغه شي یادونه ډیره کوي.

د دې خبرې سره سم ما ته هم خپل یو همصنفی رایاد شو. هغه به د ښوونځي په ازموینه کې تل په واسطو او نقل بریالی کیده خو چې بهر به د خلکو سره مخامخ شو نو بیا به یې د خپلې پوهې او لیاقت خبرې کولې. د بلې خوا زموږ د ټولګی او لمبر بیا ډیر زیات تکړه و خو هغه به هیڅکله دا خبره نه کوله چې زه تکړه یم.

د پلار خبره را ته د کاڼی کرښه ښکاره شوه. زړه نا زړه مې ورته وویل:

ـ پلاره ! ستا خبره سمه ده ، له ما نه هم ټوله سودا د هغی کراچې خاوندو تښتوله چې په ټنده یې به لویو تورو لیکل شوی و ((انصاف کراچۍ))

ځکه خو تش لاس کورته راغلی یم

مور چې مې دا خبره واوریده نو په ژړغونی غږ یې وویل:

ـ زویه ! سر مې د خریلو دی چې ته مې په سودا پسې ښار ته لیږلې.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

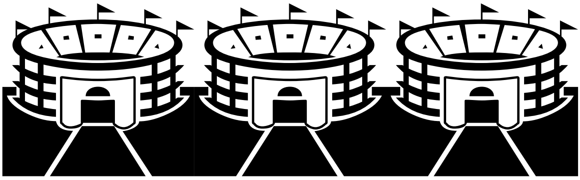

زاړه دښمنان ، نوي دوستان

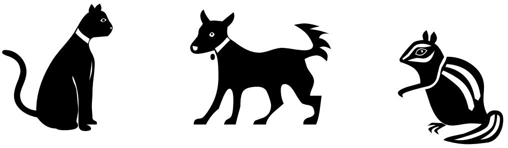

ونه و په پخوا زمانو کې یوه کلیوال ښې ډیرې چرګانې ساتلې وې. چرګو به هره ورځ هګۍ اچولې او کلیوال به خرڅولې له دې لارې یې ښې ډیرې پیسې لاس ته راوړې.

د شپو نه یوه شپه ناڅاپه د چرګانو د ټیغ، ټیغ غږونه پورته شول. کلیوال په وارخطایې له خوبه را پاڅیده او په بیړه یې د چرګانو د ساتنې ځای ته ځان ورساوه. له ورایه یې ولیدل چې ګیدړ یوه غټه پټه چرګه په خوله کې نیولې او په شنه منډه یې د ځان سره یوړله..

کلیوال زیات اندیښمن شو او له ډیرې اندښنې نه یې تر سهاره خوب ونه کړ. په همدې فکرونو کې ډوب و چې څنګه خپل چرګان په راتلونکې وخت کې د ګیدړ له شره وساتي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یو څه چرتونو او فکرونو وروسته یې داغوره وبلله چې د ګیدړ دښمن سپی دی ، ښه به وي چې دیو دښمن له پاره بل دښمن پیدا کړی.
په همدي هیله سهار له کوره ووتلو ، ماښام چې کورته راتلو نو یو ښه هډور کوچیانی سپی یې د ځان سره راوستلو.
ګیدړ نیمه شپه بیا دکلیوال کور ته راغی. خو دا ځل یې له ورایه د سپی غپا تر غوږ شوه. چرت یې خراب شو. ځای په ځای ودرید ه او دخپلو نویو چالونو په لټه کې شو.
د یو څه فکر وروسته یې یو چل وموند ، د کلیوال د کلا مخ ته یې ځان نږدې کړ. په سپی چې د ګیدړ بوي ولګید نوپه غپا غپا یې ټول کور په سر واخیست.
کلیوال چې د خپل سپي غپا واوریده ،زیات خوشاله شو اوپه دې ډاډه شو چې نور نو د ګیدړ له شره بیغمه شوی دی .په همدې هیله په درانه خوب ویده شو .
ګیدړ خو هم په هوښیاری او چلاکۍ کې نوم لری. ، کله به دکلا یوه دیوال ته ه اوکله به دکلا بل دیوال ته ودرید. ټوله شپه یې سپی په منډو رامنډو او غپا دومره ستړی کړ چې نور نو دخوځیدو نه و.
ګیدړ د یو لنډې شیبې له پاره ځان دکلا نه لیرې کړ. سپي ډاډه شو چې ګیدړ تللی نوځکه په درانه خوب ویده شو.
ګیدړ همدغه شیبه غنمیت وګڼله ، غلی غلی د کلا ددروازې د ایراو له لارې یو ځل بیا د کلیوال کورته ننوت اوخپل ښکار یې په یو ترنګ کې دځان سره یوور.
کلیوال چې سهار را پاڅید ګوری سپی یې ویده اوپه چرګانو کې یې یوه بله چرګه هم نشته. فکر یې ډیر خراب شو او دچارې په لټه کې شو. دلږفکر

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروسته يې نيت وکړ ښه به داوی چې کور ته يوه پيشو هم راوړی.ځکه سپی او پيشو په خپلو کی زړه دښمنی لری. هغوي به ټوله شپه يو په بل پسې منډې رامنډې وهي ، د همدې دښمنی له برکته به سپی خوب نه کوي او دده کور به د کيدړ له شره خلاص وي

ماښام يې ښه غټه توره پيشو کور ته راوړه. سپی چې پيشو وليده نو سمدلاسه يې ورته په غپا شروع وکړه. پيشو هم خپله دښمنی دميو ، ميو.. په غږ ورغبرګه کړه. دواړو ټوله شپه په ويښه تيره کړه. سپی به په پيشو پسې منډی وهلی او پيشو به کله د کلا په يوه سر او کله به بل سر له ورايه ورته د ميو ميو... غږونه کول.

ګيدړ چې د کلا نه دباندې د سپی او پيشو غږونه واوريدل پوه شوه چې نن څه په لاس نه ورځی. نو ځوړند سر د ځنګل په لور روان شو. خو په زړه کې ډاډه و چې په يوه کور کې ددوو دښمنانو ګذاره نه کيږی . مجبوره دی يو به کور خوشی کوی. خو پيشو او سپی دواړو ته کليوال هره ورځ ښې غوړې زيړې ورکولی نو ځکه يوه هم د کور خوشې کولو ته زړه نه ښه کولو. څو شپې او ورځې يې همداسی په دښمنې کې تيری کړی.

د شپو نه يوه شپه پيشو د کلا د سر نه سپی ته ورغږ کړ:

ـخوشې ځان مه ستړی کوه ، هيڅ وخت به ته خپل غابونه په ما تاوده نه کړی، راځه چې په زړی دښمنې خاوری وا ړو او يو بل ته د دوستۍ لاسونه ورکړو. ، په دښمنۍ کې نه ستا ګټه شته او نه زما .

سپی چې د پيشو دا خبره واوريده نو يو څه په فکر کې ډوب شو . ځکه هغه هم د ډيرو منډو رامنډو او غپا له لاسه نور ستړی شوی و.

ـ پيشو ته يې وويل ستا وړانديز ماته منظور دی.

(c) ketabton.com: The Digital Library

دواړو یو بل ته د دوستۍ لاسونه ورکړل او بیا لاړل په خپلو ځایونو کې په ارام خوب ویده شول. ګیدړ چې د کلیوال په کور کې ښه ډیر چرګان لیدلی و.، زړه یې نه صبریده . نن شپه یې بیا هم د کلیوال کلا ته ځان راوساوه. یوه ښه شیبه یې غوږ ونیو. پوه شو چې په کور کې کراری ده. په ارام زړه کور ته ورننوت او بیا یې هم خپل ښکار تر لاسه کړ.

کلیوال چې سهار را پاڅید ګوری پیشو او سپی دواړه بیغمه ویده دی. د خپلو چرګانو په شمیر لو یې پیل وکړ، پوه شو چې بیا یې هم یوه چرګه ګیدړ وړی ده. د غوسې نه تک سورواوښت. او نیت یې وکړ سپی او پیشو دواړه له کوره وشړي. خو دلږ فکر وروسته یې تصمیم بدل شواو پریکړه یې وکړه چې له یوه نه دوه او له دوو نه دری دښمان ښه وي

ټوله ورځ یې دموږ کانو د سوړو په لټولو پسې تیره کړه. ماښام چې کورته راتللو نو یو ښه غټ موږک یې هم دځان سره راوړ. پیشو چې په موږک سترګی ولګیدی نو د خوشحالی نه یې په میو میو ورته ستړی مه شی وویل. موږک هم په ځونګ ځونګ کې داسې ځواب ورکړ:

پیشو ګلې ! زما خوراک دومره ساده نه دی. خوشې به ځان نه ستړی کوې. پیشو ته چې د سپی او خپلې دښمنې نتیجه معلومه وه. موږک ته یې د هم دوستی لاس وغزاوه . موږک هم ورسره ومنله او دواړه یو ځای سپي ته ورغلل او د خپلې دوستۍ نه یې هغه هم خبر کړ. سپی ورته وویل:

ستاسو دوستي ماته منظوره ده ، که غواړی چې موږ او تا سو دریواړه په دې کور یو ځای واوسوو اوښه غوږ زیږ خوارکونه وخورو نو ښه به داوی چې د ګیدړ د راتلو مخه په ګډه ونیسو ، ځکه د کور خاوند موږ د همدې کار له پاره ساتلي یو . پیشو ورته وویل: زه خو یې منم خو ښه دموږ ک ده. چې هغه یې منی او کنه؟ موږک ورته وویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ تاسو دواړه له ما مشران یاستې چې ستاسو خوښه وي. زما هم خوښه ده دریواړو یو بل ته د دوستۍ لاسونه ورکړل او هر یوه به په خپل وار د شپې له خوا پیره کوله. کله چې به ګیدړ کورته را نږدې شو او د پیرې وار به د پیشو یا موږک و ، نو ژر به یې سپې راویښ کړ او ګیدړ به یې په راغلې لار بیرته وځغلاوه.

شپې او ورځې تیریدې: کلیوال له دریواړو نه ډیر زیات خوشحاله و او هره ورځ به یې دریواړو ته ښه رنګا رنګ خواړه ورکول. خودبلې خوا ګیدړ هم په کرار نه و ناست ، شپه او ورځ یې د نویو چالونو په لټه سبا کول.

دورځو نه یوه ورځ د ځنګل پاچا زمري ته ورغی او د خوشامندونه په ډکه خوله یې ورته وویل:

ـ ای دځنګل پاچا ! ستا له پاره مې یو ډیر ښه ښکار لیدلی دی. داسې خوږه غوښه یې ده چې تابه په ټول عمر څکلې هم نه وي.

زمري په خوښۍ ورته وویل:

- ستا غوندې هوښیار اشنا نه مې ، دهمداسې یوه زیرې تمه لرله . ځکه چې د ځنګله دځناور د غوښو نه مې زړه تور شوی، نن باید داسې غوښه وخورم. چې په ټول عمر مې نه وي خوړلې.

ګیدړ ورته وویل :

-نو بیا خو په ما پسې راځه !

ګیدړ مخکې او زمري ورپسې شو. پخه نیمه شپه د کلیوال د کلا مخ ته ورسیدل.

ګیدړ زمري ته مخ ورواړولو او ورته ویې ویل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ ای دځنګل پاچا ! ښه به داوی تر سهاره صبر وکړو څو زموږ ښکار له کوره راووځی

زمري د تایید سر ورته وخوځاوه او بیا یې زیاته کړه:

ـ تر سهاره خو ډیر وخت دی، زیات مزل مو کړی، زه او ته دواړه ستړي شوي یو، ښه به وي چې یوه شیبه خوب وکړو.

ګیدړ هم ورسره ومنله دواړه په درا نه خوب ویده شول. په کور کې د پیرې وار د موږک و ، هغه چې د ځار له پاره له کوره بهر راووت ، ګوری چې کیدړ او زمری دواړه د کلا په دروازه کی ویده پراته دی.

موږک په بیړه کورته ننوت ، پیشو او سپی یې دواړه له خوبه را ویښ کړل. هغوی چې د زمری له راتګ نه خبر شول دواړو په ژړا پیل وکړخو موږک په غوسه ورته وویل:

ـ په ژړا دمرګ نه ځان نه شی خلاصولی، راځی چې کینو په خپلو کې مشوره وکړو او دځان د خلاصون له پاره یوه لاره چاره پیدا کړو.

سپی په ځوړند سره موږک ته وویل: له ما او پیشو نه خولاره ورکه ده، ته چې هر امر کوی ، زه او پیشو به یې دواړه منو.

موږک وویل:

ـ ښه ده چې تاسو دواړو ماته خپل واک راکړ نو د زمری نه د خلاصون لاره ماته معلومه ده.

پیشو په حیرانۍ پوښتنه وکړه:

ـ ته څه وایې موږ که وروره ! زمری دټولو حیواناتو پاچا دی ، دهغه نه ځان خلاصول د خوب لیدل دی.

موږک په ځواب کې ورغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ مه وراخطا کیږی. څه چې زه درته وایم تاسو دواړه به هماغسی کوی.
سپی وویل:
ښه ده ته مخکی شه موږ درپسی یو.
موږک وویل:
- تاسو دواړه به لږ صبر وکړی. زه ورځم یو ځل یې ګورم چې ګیدړ او زمری په رښتینی ویده دی او که موږ او تاسو ته یې چل ول جوړ کړی.
پیشو وویل:
ـ ډیره ښه خبره دې وکړه ، ځه وروره ته ورشه. ته ډیر کوچنې یې ، تا ته څه نه وایي.
موږک غلی غلی ورغی، د زمری په شا ښکته پورته وګرځیده ، خو زمری هیڅ ځان ونه خوځاوه. بیا یې پیشو او سپی ته اشاره وکړه چې راځی !
سپی او پیشو دواړه دموږک په امر ورننږدی شول.
موږک غلی پیشو ته وویل:
زمری ویده دی. ته به ورشې او ناڅاپه به په زمري خپل تیره نوکان ښخ کړې او بیا به وتښتي.
پیشو همداسی وکړل. زمری چې راویښ شو ګوری شاوخوا یې هیڅوک نه شته فکر یې وکړ چې دا ټوله دسیسه همدې مکار ګیدړ ورته جوړه کړی ده. سمدلاسه یې په خپل څنګ کې په خوب ویده ګیدړ حلمه وکړه او دهغه په مرې یې خپلې داړې ټینګکی کړی. ګیدړ یې ځای په ځای وواژه او پخپله په راغلې لار نا امیده د ځنګله په لور رهي شو
کلیوال چې سهار له کوره راووت ګوری ګیدړ دکلا تر مخ مړ پروت دی ، سپی ، پیشو او موږک دریواړه ورته ولاړ دي او خپله خوشالي څرګندوي

(c) ketabton.com: The Digital Library

.دکورخاوند ډاډه شو چې نور يې جرګان دګيدړله خطره په امان دي نو دريوارړه يې له کوره وشړل.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غيرتي لالا

نوم يې (صا بر) و خو په نامه چا نه پېژانده ، په ټول کلي کې په ((غيرتي لالا)) مشهور و. ځکه هغه به تل د خپلې هرې خبرې وروسته همدا خبره تکرار وله:

((غيرت ښه شی دی، د بې غيرته سړي قبر په هديره کې معلوم وي))

غيرتي لالا رښتيا هم ډير تريخ سړی و ، مچ يې په خپله پوزه نه پريښود . چا ورسره د يوې نه دويمه خبره نه شوه کولای.

يوه ورځ مو ر سره د ژمي پيتاوي ته ناست و. چا يو څه ويل او چا بل څه... !

د خبرو اترو په ترڅ کی غيرتي لالا د خپل تر بور سره په دې خبره اختلاف پيدا شو چی تربور يې ويل د بر کلي د سپين ګل خان د کلا برچ لوړ دی اغيرتي لالا ورته ويل چی نه ، د کوز کلي د سورګل خان د کلا برچ لوړ دی.

يوه د يوه نه منله او بل د بل نه منله .

يوه ورته ويل: ستا پلار به يی هم را باندې و نه مني

بل ورته ويل: ستا نيکه به يې هم را باندې ونه مني

_ ستا غور نيکه به يې هم را باندې ونه مني

_ ستا تړ نيکه به يې هم را باندې ونه مني.

خبره چې غور او تړ ته ورسيده نو دواړو يو بل له ګريوانو ونيول . د سوک او څپيړی سيالي پيل شوه. په دې کش او ګير کې د غيرتي لالا پښنه ښويه شوه او په ځمکه را ولويده.

(c) ketabton.com: The Digital Library

غيرتي لالا چې را پورته شو نو ځان ورته ډېر بې غيرته معلوم شو ځکه چې تربور د ټولو کليوالو په منځ کې راځملولی و.

وينه يې په جوش راغله، له بډې نه يې تومانچه را وويستله او په خپل تر بوريې تشه کړه.

په سبا ورځ تربور خوارکی تورو خاورو او غيرتی لالا د زندان تورو کوټو ته لاړ.

شپې او ورځې تيريدې. د غيرتی لالا کورنۍ د تربورانو له ويرې خپل کور او کلی پريښود او ښار ته يې کډه وکړه.

د ورځو نه يوه ورځ مې غيرتي لا لا په زړه وور يده ، نيت مې وکړ يو ځل يې له نيږدې نه وګورم .ځکه له يوې خوا مې کليوال او له بلې خوا مې يوه ګوته يار هم و . د ليدو لپاره نيغ زندان ته ورغلم

د غيرتي لالا چې په ما سترګې ولګيدې نو زيات خوشحاله شو. دروغبړ نه وروسته يې وويل:

ـ اشنا په ډير ښه وخت کې راغلې ، يوه شيبه دمخه مې د مور له خوا لومړنی ليک را غی داچې زه يې د لوستلو نه عاجز يم نودابه راته ته لولې ، بيا يې جيب ته لاس کړ او دمور ليک يې راته وسپاره .

ما د ځان سره د ليک په لوستلو پيل وکړ چې قيرتي لالا په غوسه وويل:

ـ د ځان سره به نه ښيږې ، په زوره زوره يې ووايه چې زه يې هم واورم.

ښه مې ورته وکړه او بيا مې د هغه د مور ليک ورته داسې واوراوه :

ـ زما د کلونو بنديوانه زويه !

(c) ketabton.com: The Digital Library

سلام علیکم ! خدای دې زویه پـه سته راته روغ او جوړ لره . زموږ له خوا نه هیڅ اندیښنه مه کوه، له هغې ورځې چې ته بندي شوی یې په موږ هیڅ تنگسه نه ده راغلې...

زه له سهاره تر ماښامه په ښار کې سوال او گدایی کوم او چې شپې کور ته راځم نو شکر دی یو څه نغدې پیسې راوړم.

پیغله لور او میرمن دی هم تکړه دی، هغوی دواړه سهار له کوره وځی او د خلکو په کورونو کی خیرنې جامې او یا لوښي موښی مینځي، هغوي هم یو څه راوړی.

زوی گوتې دې ښونځی پریښود ، له بدو سترگو دی ساتلی وي نامې خدای ډیر تکړه دی. اوس په یوه هوټل کی په گیډه مزدور دی او موږ یې له خوراک، څښاک نه بیغمه یو. خوبیا هم تکړه دی چې شپې کورته راځی نو په هوټل کی د خلکو نه پاتې شوني خواړه ماړه هم له ځان سره راوړی.

نورڅه د لیکلو له پاره نه لرم. که کوم شی ته اړتیا لری ، مونږ ته لیک را ولیږه. ستامهربانه مور

غیرتی لالا چی د خپلی مور لیک ښه په غور واوریده نو په کړس، کړس یی وخندل ، په خپلو غټو غټو بریتونو یی لاس تیر کړ او بیایی وویل:

وا دی وریده اشنا ! د غیرتي سړی ختمه غیرتي وی. غیرت ښه شی دی د بې غیرته سړی قبر په هدیره کې معلوم وي.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د خبرو بوجۍ

زموږ په هیواد کې د حکومتي مامورینو جیب تل سپیره وي خو چې تنخوا یې هم په خپل وخت حواله نه شي او د کورنۍ شمیر یې هم زیات وي نو بیا راشه که تو دیږې.
دوه میاشتې په دې نامه چې تخصیص نه دی راغلی زموږ تنخوا ځنډیدلې وه او په کور کې هم د اوړو دومره ګرد نه و چې بیګاه ته مو ترې ډوډۍ پخه کړې وای . په خوارۍ او زارۍ مې د یوه اوبل نه دومره پیسې پور کړې چې بس یوه بوجۍ اوړه پرې واخلم:
په یوه منډه مې د اوړو منډایي ته په دې خاطر ځان ورساوه چې یو څه ارزانه په لاس راشي. د اوړو بوجۍ مې واخیسته پنډۍ ته مې په لاسی کراچۍ کې بار کړه ، هغه د مخه او زه ورپسې شوم.
د اوړی بده ګرمۍ وه، د ټول وجود نه مې د ویالې د اوبو په څیر د خولو سیلاب روان و. زیات تږی شوم. پنډۍ ته مې وویل ته ځه او زه درپسی ځان درسوم.
د اوبو خرڅونکی په مخ کې ودریدم او د اوبو ډک ګیلاس مې شونډو ته نږدی کاوه چې ناڅاپه په اوږه باندې کوم چا سخته څپیړه راکړه.
څپیړه نه وه، د ټوپک ګولۍ وه. په ټول وجود مې ورته د سر نه تر پښو پورې اوربل شو. خو چې مخ مې ورواړاوه ، ځان مې غلی ونیوه ، ځکه چې هغه زمونږ د دفتر یو پخوانی همکار و چې اوس په بل ځای کې کارکوي.
.سمدلاسه راغاړې وت. لس، پنځلس دقیقې خوېې په سټړی مه شی، خوار مشی تیر شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

ماغوښتل ورته وو ایم چې د اوړو بوجۍ مې پنډۍ ته ورکړی خو هغه زما خبره په نیمایی کې غوڅه کړه او په خپلو خبرو خبرو کې یې داسې را ګیر کړم چې ما هر څومره وسه کوله ځان تري خلاص کړم خو د سرینښو غوندې راپورې کلک نښتی و. بس په یو سا ه یې په خبرو راته داسې پیل وکړ:

..... پرون سهار چې له خوبه را پاڅیدم، هډوکو مې ډیر درد کاوه خو چې د وړو مور د شیدو د خوندور چای ډکه چاینکه په مخ کې راته کیښوده او څلور پنځه پیالی مې په مزه مزه ورنه وڅښلی نو د هډوکو درد مې هم ښه شو.

زه په کور کې دوه جوړه بوټان لرم. یو تور او بل نصواری رنګ لری. په دې ورځ مې تور بوټان په پښو کړل. چې له کوره راوتم او بیا ښاری بس ته وختم نو په موټر کې ډیره ټمبه ټیله وه. تور بوټان یې راته له کاره وویستل. چې له ښاري بس نه کوزشوم نو لومړی مې خپل تور بوټان پاک کړل.

په ښار کې می هیڅ کار نه و. ټوله ورځ مې په ښار کې په خوشی ګرځیدو تیره کړه. ماښام چې کورته راغلم نو ښه ستړ ی وم. د وړو مور دې کور اباد وي، زما په زړه خواړه یې پاخه کړی و. په خوند خوند مې وخوړل او د خوراک نه وروسته سمدلاسه ویده شوم.

څه به دې سر خوږوم چې څنګه ویده شوم په خوب کې مې لیدل ، یو لوی د ښامار غوندی مار زما خواته را روان دی، زه د ویرې نه داسې لړزیدم لکه په ونه کې چې پاڼه دباد سیلۍ خوځوی. یو ناڅاپه ته را پیدا شوې او په مار دې د یو غټ کاڼی ګوذار وکړ. .. ستا د ګوذار سره سم مار ځای په ځای مړ شو او زه دې دمار له چیچلو خلاص کړم همدا

(c) ketabton.com: The Digital Library

اوس چې هغه شيبه را په زړه کړم، زړه مې غواړی چې دا ټنډه دې ښکل کړم.
پخواني همکار چې زما د ټنډی ښکلولو ته ځان جوړ اوه، ناڅاپه مې د خپلو اوړو بوجۍ را په زړه شوه. د اوبو ډک ګيلاس مې بيرته کيښود او د ليونی غوندې مې په منډو پيل وکړ.
ټول ښار مې د يو سر نه بل سر ته ځو ځو ځلې ګز وپل کړ ،هره خوا به مې ترور ترور کتل او دهرچا نه به مې د پنډې د ليدو پوښتنه کوله خو نه د پنډی درک و او نه زما د اوړو د بوجۍ.
په دې توګه مې دخبرو د بوجۍ په پيدا کيدو ، خپله د اوړو بوجۍ له لاسه ورکړه.

۱۳۷۵ ل کال ـ جلال اباد

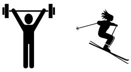

طرحه

د يارانو ياد

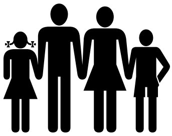

(c) ketabton.com: The Digital Library

خدای دې لري، یاران مې ډیر وو ، خو په ټولو کې مې یو یار ډیر یادیږي ، هر چیرته چې وي خدای دې ژوندی لري.

نوم یې (مرچکی) و ، خوپه خوړوالي کې د ګوړې نه هم خوږو. ډیر عجیبه سړی و ، تل به یې خوله له خندا ډکه وه ، د زغم او حوصلې خویې هیڅ پوښتنه مه کوه ، چې لس څپیړې دې وهلی وای ، ویلي به یې نه وای چې ستا په مخ څو سترګې دي ؟

.په ټول کلي کې به د هغه د ښه سړیتوب خبرې کیدلې نو ځکه به ځنو کلیوالو ویل:

ـ کاشکې د مرچکي نوم شیرین وای او د شیرین نوم مرچکی وای.

(شیرین) زمونږ بل یار و ، نوم یې شیرین و ، خو د مرچکی نه هم تریخ و. د یوې خبرې نه ، بله چا ورسره نه شوه کولی. په نه خبره به د هر چا سره لاس او ګریوان و. خو ددې ټول تر یخوالي سره بیا هم خلکو ورته 0د شیرین غږ کاوه. ځکه چې نوم یې شیرین و.

نه پوهیږم (تورګل) یاربه په کوم وطن وي......؟

ډیر ښایسته سړی و. درنګ له پلوه د سپینې پاغوندې نه هم تک سپین و ، خو مور او پلار له دې ویرې چې د نظره نه شي ، نوم یې تورګل پرې ایښی و. کلیوالو بیا ګل ورنه شکولی و او ((توری)) به یې ورته وایه.

توری ښه غټ پټ ،هډور او چیناري سړی و ، تل به یې پاکې ، ښایسته او نوې جامې اغوستې وې .

په اول ځل به چې څوک ورسره مخامخ شو ، د هغه باډي ، کش پش ، ښایسته ، پاکې او سپینې جا مې ولیدې ، نو فکر به یې کاوه چې په څلور کنجه دنیا کې به له توري نه هوښیار ، پوه او ځیرک سړی نه وي. خو چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کله به يې په خبرو پيل وکړ او يو غر به يې په بل غر وويشت، نو ژر به پوه شوې چې سړی مړی نه دی، بس په سر کې يې د مغزو په ځای بوس پراته دي.

ځينو کليوالو خو به کله نا کله دا خبره هم کوله:

ـ کاشکې باډي د تور ګل وای او هوښياري د ښايسته ګل !!!.

(ښايسته ګل) زمونږ يو بل يارو. نوم يې ښايسته ګل و، خو د بدرنګو نه لابدرنګ و.وچ پوچ، تش د څو هډوکو يو اسکليټ و. پلنه پوزه ، پيړې شونډې، ببرې وروځې، پېړ غوږونه، غټ سر، ټيټه ونه، تک زيړ اوږده غاښونه. بس داسې يو شی ولکه يوماشوم چې کيني او د ختو نه يوه څيره جوړه کړي. خو په پوهه او هوښيارۍ کې دومره وړاندې وچې شل تورګله په يوه ښايسته ګل پسې نه شورسيدای.

د دې ټولو بدرنګيو سره سره بياهم خلکو ورته ښايسته ګل ويل ،ځکه چې نوم يې ښايسته ګل و.

نه پوهيږم زمونږ (سخي) يار به مړوي او که ژوندی؟

زمونږ په منځ کې هغه ډير پيسه داراو پيسه دوست و. ښې ډيرې پيسې يې لرلې، خو نه يې پخپله خوړلې او نه يې بل چاته ورکولې.

هغه ورځ مې ښه په ياد ده چې د ګاونډي زوی په منډه راغی اوپه ژړغوني غږ يې ورته وويل::

ـ سخي کاکا ! پلار مې مړ دی، د کفن پيسې نه لرم، که يو څو روپۍ په پور راکړې، ټول عمر به درته دعاګانې کوم.

سخي يار چې دا خبره واوريده، نو په ټنده يې دولس بجې شوې اوبيا يې وويل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

ـ پلار دې خدای وبخښه ، خو وراره ما سره د پیسو خزانه نه شته ، ځه ورشه د بل چا نه یې واخله

له دې ټولو کروړو سره بیا هم خلکو ورته سخي ویلو ، ځکه چې نوم یې سخي و او د انوم وربانديې مور او پلار ایښی و :

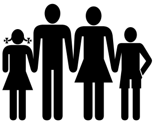

(c) ketabton.com: The Digital Library

د نورو پښتو کتابونو لپاره:www.ketabton.com

طرحه

نیمګړې تاریخ !

. وایي: د هیواد مشهور او وتلي تاریخ پوه ، د هیواد نه لرې د مهاجرت او پردیسۍ په وطن کې د خپلو هیوادوالو د جهاد، اتلولی او میړانې تاریخ لیکه چې نا څاپه سپین ، تور او شنه بیرغونه ورپیدل ، ورسره سم دا نارې هم پورته شوې : ازادی، ازادی، ازادی....

وتلي تاریخ پوه چې دا زادی غږ واوریده نو ژر، ژر یې خپلې عینکې په سترګو کړی، ښه ډیر رنګارنګ قلمونه یې د خپل کمیس په مخامخ جیب کې قطار کړل ، یو پنډل سپین کاغذ یې هم د ځان سره واخیست او په بیړه یې کابل ته ځان ورساوه.چې پاتې تاریخ په کابل کې ولیکي .

کابل ته درسیدو سره سم پغمان ته لاړ ، د طاق ظفر نه یې پیل وکړ، د دارلامان ماڼی، د تاج بیګ قصر، ملی موزیم، د بابر باغ ، د چهلستون ماڼی، د دهمزنګ منار، ملی ګالری، د کابل تاریخی چارچته، د پل خشتی جامع جومات، د ساعت برج، د عیدګاه جومات ، د میوند د شهیدانو څلی، سپاهی ګمنام څلی، د استقلال منار ، د اعیلحضرت نادرشاه مقبره او داسې نورو تاریخی ځایونو په لټه کې شو

خو دا ټول تاریخی ابدات د ازادی د جنګ نه وروسته د ((چوکۍ)) په جنګ) کې له منځه تللی وو.

د هغه لیکلی تاریخ نیمګړی پاتې شو او اوس د پیښور په ښار کې د سرک په غاړه ناست دی کله الوګان، کله ګلپیان او کله ټیپر خرخوی خو د ټرافیکو د څورونې او ډبونې نه زیات ګیله من ښکاری.

۱۳۷۵ل کال ــ پیښور

(c) ketabton.com: The Digital Library

واړه سرونه ، غټ منصبونه !

په لومړۍ ورځ چې نوي ریس د ریاست دفترته راننوت ، د بدرګه
کوونکو د لاسونه په پړقا کې د ریاست کارکونکوتودې مبارکۍ ورکړې
د لنډې معرفۍ نه وروسته چې کله ریس په خپله چوکۍ کیناست او د
خپل لاس لاندې مامورینو ته یې وکتل ، ناڅاپه د ریاست د چوکۍ نه
پورته شو
خپل سریې په دواړ لاسونو کلک ونیوه او په وارخطایې وویل :
ـ ای خلکو ! زما په سترګو څه وشول ، تاسو ټول ولاړکسان ما ته د
میږیانو په څیر واړه ښکاری .
په دفتر کې ولاړو خلکو یو بل ته حیرانی حیرانی وکتل
د چوپتیا فضا خپره شوه خو د ریاست چپړاسي چې پوره ځلو پښت کاله
په دې ریاست کې د بیلا بیلو ریسانو سره کار کړی و د چوپتیا فضا
داسې ماته کړه :
ـ ریس صیب ! هیڅ اندېښنه مه کوی ، تاسو کومه ناروغي نه لری ځکه
دا ریاست ډیر غټ اوستاسو سروړوکی دی .ځکه خو په دې چوکۍ غټ
خلک درته واړه ښکاري

(c) ketabton.com: The Digital Library

ويره !

په خپل کور کې ويره، د خدای (ج) په کور کې ويره
په کلي کې ويره ، په ښار کې ويره
په غره کې ويره ، په دښته کې ويره
د ژوند هره شيبه ، په هر ځای کې له ويرې او ډار څخه ډکه وه
ځکه خو په رڼا ورځ ، د لويې لارې په سر ، دوه تنه يو بل ته په څو متری کې مخامخ ودريدل. که څه هم دوي يو بل نه پيژندل او لاره هم ښه لويه وه خو بيا هم يو په بل نه ورتلل ځکه: .
يو له دې ډاريده چې مخاخ کس يې ځان وژونکی(انتحاري) نه وي
بل له دې ډاريده چې مقابل لوری يې (جاسوس) نه وي.
ورځ شپه شوه او د شپې په تياره کې دواړه يو له بل نه ورک شول.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لوړ او ټیټ کلتور ؟؟؟

د پنډي (جوالي) پړی په اوږه پروت و
د ښار په لويي واټ کې په دې امید روان و که څوک پرې کوم پنډ ، له یوه ځایه بل ځای ته یوسي او بیګاه ته د خپلو بچیانو له پاره یوه مړې ډوډۍ پیدا کړي.
د تګ په وخت کې یې ناڅاپه د سرک په غاړه د کیلې په پوټکی سترګې ولګیدې
هغه یې را پورته کړ ، څو قدمه وړاندې لاړ او د خځلو په ډیران یې واچاوه.
شیبه تیره نه وه چې یو لوکس موټر یې په خوا کې ودریده
د موټر ښیښه خلاصه شوه ، په موټر کې ناست فیشني ځوان د کیلو او مالټو له پوټکو نه ډکه پلاستیکي کڅوړه یې په پاخه سرک وغورځوله .
پنډي لومړی لوکس موټر ته او بیا یې د سرک په سر هرې خو د کیلو او مالټو خورو ورو پوټکو ته په حیرانۍ وکتل
خپل سر یې و خوځاوه خو پوه نه شوم چې په زړه کې یې څه تیر شول؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

غلطي !

په ژوند کې هر څوک غلطي کوي:

ـ بزګر لو کاوه ، په غلطۍ کې ورنه خپله ګوته پرې شوه .

ـ ډاکټر ناروغ ته نسخه ورکړه، په نسخه کې يې غلطي وکړه ناروغ يې مړ شو.

ـ انجنير د کور په ډيزاين کې غلطي کړه وه ، کور ونړيده ، ټوله کورنۍ په کې مړه شوه

ـ ولسمشر سياست کاوه ، په سياست کې يې غلطي وکړه ټول ولس او ملت يې تباه شو

(c) ketabton.com: The Digital Library

ميراث

د کلي ډير شتمن خان و
هرڅه يې ډيروو خو زوي يې يو و .
تل به له دې ځوريده ،، خدای مه کړه که په زوي يې څه وشي
ميراث به يې تربورانو ته پاتې شي
له همدې ويرې يې :
په ۱۴ کلنۍ کې خپل زوي ته ښځه وکړه .
چې کال دوه تير شول د زوي يې اولاد په نصيب نه شو .
په ۱۷ کلنۍ کې يې دويمه ښځه ورته وکړه ، په ۲۰ کلنۍ کې دريمه ښځه،
په ۲۵ کنۍ کې يې څلورمه ښځه ورته وکړه
د زوي يې بيا هم اولاد په برخه نه شو
د څلورو ودونو وروسته ډاکتر ته لاړ
ډاکټر لابراتوار ته وليږه
د لابراتوار په نتيجو کې معلومه شوه
د خان زوي د اولاد د زيږون وړتيا نه لري.

.

(c) ketabton.com: The Digital Library

زه او ته

هغه ورځ چې زه او ته ، يو بل ته مخامخ شو
ما سلام درکړ، تا هيڅ ځواب را نه کړ
ما درته و خندل ، تا په غوسه راته وکتل.
زه چې د خپل منزل په لور روان شوم...
ډير خوشاله وم.
ته چې تللې...
له غوسې نه تک سوروې.
ما د خوښۍ نه
د شپې ، ښه ارام خوب وکړ
خو تا شپه تر سهاره په ويښه تيرکړه
– پوهيږې ولې ؟
ځکه چې :
ستا په زړه کې (کرکه) اوسي
او زما په زړه کې (مينه) اوسي.

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library